UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

17
СЕРПНЯ
Число
No 33

Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні

РІК XLIV VOL. XLIV
AUGUST 17, 1972

КОНФЕРЕНЦІЯ КАНАДСЬКИХ ПРЕМ'ЄРІВ

В Галіфаксі відбулася ергова конференція пре-'єрів усіх канадських про інцій. У висліді нарад пре м'єри вирішили домагатися від федерального уряду в Оттаві більших властей для провінційних урядів та більшої допомоги для університетів. Програма федерального уряду в боротьбі з безробіттям повинна бути узгіднена заздалегідь з провінційними урядами, які повинні мати вирішне слово в приділюванні допомоги на боротьбу з безробіттям. На пропозицію прем'єра Саскачевану, прем'єри ухвалили постанову, щоб федеральний уряд узгіднював з провінціями радієвих та телевізійних передач на державних радієвих та телевізійних станціях. На дальшій програмі нарад прем'єрів була справа перебудови міст та справа фінансової допомоги муніципалітетам, які одначе, на думку прем'єрів, повинні бути під виключною контролею провінційних урядів.

В СССР далі боротьба з націоналізмом та релігією

У зв'язку з підготовкою о відзначення 50-річчя іс-ування СССР по всіх рес-убліках СССР ведеться ве-ика пропаґандивна робота еред населення, а голов-о серед молоді, щоб її „ви-ховати в дусі радянського атріотизму". В пропаґан-дивних промовах звертаєть-я увагу передусім на „не-примиримість комуністич-ної та буржуазної ідеоло-ґії та моралі, про необхід-ність підвищення політич-ної пильності, про посилен-ня боротьби буржуазним на ціоналізмом, сіонізмом та релігійними пережитками".

Так виглядає на ділі о-славлена совєтська „свобо-да". Якщо хтось домагаєть-ся, щоб зберігати й плека-ти українську мову, яку ґа-рантує совєтська консти-туція, то його обов'язково обвинувачуватимуть в „бур жуазному націоналізмі". А, як хтось буде ходити до церкви й виконувати свої релігійні обов'язки, то йому тоді закинуть, що він держиться „релігійних пережитків" й не є добрим комуністом, хоч совєтська конституція забезпечує право бути релігійним.

Для кращої боротьби з релігією якийсь В. Войтко видав нову книгу „Абетка для віруючих і невіруючих", в якій „викриває безглуздість вигадок релігійних пересудів". Книга вийшла у видавництві „Молодь" й її завданням є передусім ширити атеїзм серед совєтської молоді.

· **Англійський уряд купив** для державної пасажирської летунської лінії „Брітіш Юропієн Ервайс" 6 реактивних літаків „Трі Стар" за ціну 147 мільйонів долярів.

Американсько-в'єтнамські переговори

В Парижі продовжуються мирові переговори між представниками ЗДА та Північного В'єтнаму. Кромі американської офіційної делеґації, в переговорах бере теж участь політичний дорадник президента ЗДА д-р Г. Кісінджер, що відбув з представниками Північного В'єтнаму 16 засідань. Про висліди переговорів досі невідомо нічого.

· **Совєтський адмірал С.** Горшков заявив, що совєтські атомні судна зі своїми далекосяжними ракетами та інші совєтські воєнні судна з військовими літаками можуть знищити кожного напасника, який зважиться напасти на СССР.

СТРАЙК У ВАНКУВЕРІ

В ванкуверському порті страйкують портові робітники, які домагаються підвишки платні, вищої пенсії на старість, включення в здоровну асекурацію лікування зубів ітд. Наслідком страйку в ванкуверському порті нагромадилося багато збіжжя, що його продала Канада різним державам, а в порті стоять невивантажені судна з різними товарами, що їх привезено до Канади. Прибл. 600 портових робітників залишилися на праці, але вони можуть навантажувати чи вивантажувати лише невелику кількість товарів. Понад 1,200 портових робітників страйкує. Задержка в вантаженні товарів відбивається коштовно на канадській торгівлі, а особливо здержує висилку проданого збіжжя та вугілля. В ванкуверському порті ждуть на збіжжя 20 вантажних суден, що їх постій коштує кожного дня чималу суму грошей.

· **Кол. прем'єр Дж.** Діфенбейкер заповів, що він буде знову кандидувати до федерального парляменту в виборчій окрузі Принс Алберт, якщо дістане номінацію.

· **В Вінніпеґу хтось** підклав бомбу під крамничний осередок („шапінґ сентер"). Бомба вибухла вночі й пошкодила чотири крамниці. Жертв у людях не було.

· **Канадська воєнна** маринарка не має досить моряків, бо за мало охочих голоситься до служби на воєнних суднах. Через те три воєнні судна: „Шіна", „Саскачеван" та „Ассінобойне" мають так мало залоги, що не можуть виконувати своїх завдань.

· **Від 1 січня до 22 липня** ц.р. канадські фабрики автомобілів збудували 861,765 автомобілів в порівнанні до 790,897 автомобілів, що їх збудовано в тому самому часі минулого року.

· **Буря-торнедо знищила на** фармі в Квебеку будинок на курячій фармі із 12,000 курми, пошкодила стайню, шпихлір, ґередж та 100 овочевих дерев у саду.

Коротні вісти

· **Американський** президент Р. Ніксон відбуде розмову з новим японським прем'єром К. Танаку в справі дальшої співпраці між ЗДА та Японією. Зустріч відбудеться 31 серпня на Гавайських островах.

· **Американський** парлямент ухвалив дати Ізраїлеві допомогу в сумі 300 мільйонів долярів на закупно зброї в ЗДА, в тому 4-ох бойових літаків „Фантом-4".

· **СССР призначив нового** головнокомандуючого совєтськими військами в Чехословаччині. Ним став ґен. Іван Тєніщев на місце ґен. Александра Майорова, якого відкликано до СССР.

· **Японські інженери** збудували мотор, який може тягнути залізничий поїзд зі скорістю 340 миль на годину. Але тепер немає ще відповідного залізничого шляху, по якому поїзд міг би їхати з такою великою скорістю.

· **Туреччина купила в ЗДА** 40 реактивних бойових літаків „Фантом-4". Кожний літак коштує 5 мільйонів долярів.

· **Президент держави Юґанда** Іді Амін заповів, що він викине з Юґанди всіх азіятів понад 80,000 осіб, включно з тими, ща мають англійське громадянство. Англійський уряд заповів, що постарається прийняти всіх виннених до Англії.

· **В Ню Йорку арештовано** 27-річного А. Топпінґа, якому закидають, що він хотів убити президента Р. Ніксона. Топпінґ сидить у тюрмі. На нього назначили кавцію пів мільйона долярів.

· **35 совєтських жидів** влаштували на цвинтарі в Москві демонстрацію проти уряду, згадуючи жидівського поета Д. Маркіша та 23 інших жидівських інтелектуалістів, що, їх, на приказ Сталіна, розстріляно 23 серпня 1952 р. в Москві.

· **В Персії (Ірані)** розстріляно 150 контрабандистів які торгували наркотиками. Досі в Персії розстріляно 150 контрабандистів за торгівлю наркотиками.

Успішний фестиваль у Давфин, Ман.

ПОНАД 50,000 УЧАСНИКІВ

В днях 3-6 серпня відбувся в Давфин, Ман. сьомий український народний фестиваль. Цьогорічний фестиваль був мабуть найбільш успішний з усіх дотеперішних, бо його відвідало найбільше досі число учасників — 50,000 а до того цього року програма фестивалю була найбагатіша. На фестиваль прибули не лише масово мешканці Манітоби та інших канадських провінцій, але було теж чимало гостей із ЗДА, ба навіть були деякі гості з Південної Америки.

Вулиці міста Давфину були прибрані синьо-жовтими прапорами, а гості фестивалю були одягнені в українські національні строї, що надавало цілому фестивалеві багато живучости та окремого кольориту. Немалою атракцією фестивалю були хлопці, одягнені в козацькі строї, що, герцюючи на конях по вулицях Давфину, пригадували давні козацькі часи. Увагу учасників фестивалю привертали до себе численні танцювальні та хорові ансамблі, що їх групи були одягнені в однородні народні строї.

Господарем фестивалю був, як і минулими роками, п. Я. Семчишин з Вінніпеґу, який вив'язався знаменито зі свойого завдання.

Фестиваль відкрив від імені уряду Манітоби міністер культури Л. Дежардин, який заповів, що уряд Манітоби готов допомогти фінансово на заснування в Давфині школи українського мистецтва, під умовиною, що українці закуплять відповідне місце та збудують будинок школи. Того роду школу мають манітобські французи в Ст. Боніфас, що її зорганізовано при допомозі федерального та провінційного манітобського урядів.

В концертовій частині фестивалю виступали хорові та танцювальні ансамблі з Едмонтону, Вінніпеґу, Давфину, Роблину, Ніпави, Йорктону, Монреалу, Детройту та Ню Йорку.

В окремому будинкові зимового спорту влаштовано ряд різних вистав: народних строїв, кераміки, українських писанок, музейних експонатів ітд.

В програмі фестивалю були теж змагання в писанні українських писанок, гри на різних інструментах, танцях, ба навіть їдженні пирогів. В цьому останньому змаганні переміг Ст. Гладій з Вінніпеґу, що протягом 12 хвилин з'їв аж 37 пирогів. Може був би знайшовся й кращий їдець пирогів, але змагунів до їдження пирогів було так багато, що не стало пирогів й змагання закінчено.

Фестиваль закінчився в неділю, 6 серпня богослуженнями в українських церквах. Організацією фестивалю в Давфині займався окремий комітет під управою п. В. Перепелюка, який вклав у підготовку фестивалю дуже багато праці, але зате фестиваль вдався надзвичайно гарно й його учасники роз'їздилися домів не лише з милими враженнями, але й прибіцяли прибути на фестиваль й у наступному році.

Ґенерал Ґріґоренко дальше „хворий"

Відомий з протиурядових виступів проти совєтського уряду совєтський ґенерал П. Ґріґоренко, який перебуває тепер в шпиталі для умово хворих „на лікуванні" за те, що критикував совєтський уряд, має залишитися й надалі в тому шпиталі. Старання його приятелів про його звільнення не увінчалися успіхом. Ґріґоренко був протягом 34-ох років активним совєтським старшиною й має багато військових відзначень.

Ню Йорк — пристановище різних народів

В 1960 р. в Ню Йорку жило 3,785,000 людей чужоземного походження, тобто 49% всіх мешканців міста. В 1970 р. число мешканців чужоземного населення зменшилося до 3,306,000 осіб. Зате збільшилося число осіб карібського, середньо-чи південно-американського походження із 211,000 до 455,000. Збільшилося теж число порторіканців на 200,000 осіб до 812,000 осіб та муринів із 1,088,000 до 1,668,000 осіб.

Захопили дівчину в Калґарі

Трьох людей захопило в Калґарі 17-річну дочку багатого торгівця уділами С. Ґешмана й дістало за неї окуп в сумі пів мільйона долярів. Після заплачення жаданої суми, дівчину, яка лежала протягом 14 годин зв'язана в автомобілі в калґарському ґереджі, звільнено. Поліція арештувала 27-річного біржового маклера Д. Матесона, в якого теж знайдено заплачені за окуп гроші. У зв'язку із захопленням дівчини поліція арештувала ще кілька осіб, що до яких є підозріння, що вони теж вмішані в захоплення дівчини. То, досі, перший випадок в Калґарі захоплення дівчини та звільнення її за таким високим окупом.

С. Ґешман підозріває, що шантажисти хотіли захопити його дружину, яка перебувала тоді в Торонті, але її не застали, тому захопили дочку.

РІДНА ШКОЛА ПРИ ЦЕРКВІ СВ. ЮРІЯ ПОБІДОНОСЦЯ В ЕДМОНТОНІ В ШКІЛЬНОМУ РОЦІ 1971 - 1972.

1 КЛЯСА З УЧИТЕЛЬКОЮ С. КЛИМКОВИЧ

2 КЛЯСА З УЧИТЕЛЬКОЮ А. БАЙРАК

3 КЛЯСА З УЧИТЕЛЬКОЮ С. КЛИМКОВИЧ

4 КЛЯСА З УЧИТЕЛЬКОЮ О. МАНАСТИРСЬКОЮ

5 КЛЯСА З УЧИТЕЛЬКОЮ С. КЛИМКОВИЧ

6 КЛЯСА З УЧИТЕЛЬКОЮ С. КЛИМКОВИЧ

Немає знимки дитячого садочка та українсько-англійського відділу. Допис на стор. 6.

фотостудіо: „Алберта"

13 НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ

17 серпня

ПЕРШИЙ ЛИСТ ДО КОРИНТЯН: зач. 166

Брати, сторожіть, стійте у вірі, бодріться й утверджуйтеся! Все у вас нехай діється в любові. І прошу вас, брати: ви знаєте родину Стефана, що вона є первісток Ахаї, та що вони посвятилися на служіння святим, щоб і ви корилися таким і кожному, хто помагає і трудиться.

Я тішуся присутністю Стефана й Фортуната й Ахаїка, бо вашу недостачу вони доповнили. Бо успокоїли і мого духа, і вашого. Цініть, отже, таких.

Поздоровляють вас церкви Азії. Поздоровляють вас сердечно в Господі Акила і Пріскила з їх домашньою церквою. Поздоровляють вас усі брати.

Поздоровте одні одних святим цілуванням. Поздоровлення моєю рукою, Павловою.

Коли хто не любить Господа, нехай буде виклятий. Маран ата. Ласка Господа нашого Ісуса Христа.

Надіючися на вас усіх, що моя радість є радістю вас усіх. Бо з великого горя і туги серця написав я вам з многими сльозами, не щоб вас засмутити, а щоб ви пізнали любов, котрої в мене пребагато для вас.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 87

Сказав Господь цю притчу:

Був один чоловік, що насадив виноградник, огородив його тином і викопав у нім винотоку, збудував башту і віддав його виноградарям та й від'їхав.

Коли ж наблизилась пора плодів, він післав слуг своїх до виноградарів забрати свої плоди. А виноградарі спіймали його слуг, одного побили, одного вбили, а одного укаменували. Знову післав інших слуг, більш як перше; вони й з ними те ж зробили. На останку післав до них сина свого, кажучи: посоромляться сина мого.

А виноградарі, уздрівши сина, мовили між собою: це наслідник, ходім уб'ємо його і зеберемо його спадщину. І схопивши його, вивели геть із виноградника і вбили. А коли прийде пан виноградника, то що зробить виноградарям?

Кажуть йому: Лихих люто погубить, а виноградник віддасть іншим виноградарям, що віддаватимуть йому плоди в свою пору.

Ісус їм каже: Чи ж ніколи не читали ви в Писанні: камінь, що відкинули будівничі, той став головою угла; від Господа це сталось і дивно воно в очах наших.

Тому кажу вам, що відніметься від вас царство Боже і дасться народові, що приноситиме його плоди.

І той, хто впаде на цей камінь, — розіб'ється; — і на кого він упаде, — роздавить.

З життя нашої Церкви в Чехословаччині

З ЦЕРКОВНОГО ВІСНИКА

П'ять чисел українського католицького місячника „Благовісник" за 1971 рік, що видається в Пяшеві для наших вірних у Чехословаччині, дають деякі інформації про життя і працю нашої Церкви в тій країні. Зміст журналу, назагал, релігійно-катехичний: містить він пояснення Св. Письма, обрядів, сторінку для дітей („Зоря") та дещо інформативного матеріялу. Місячник друкується українською мовою з деякими діялектичними особливостями, але половина статтей друкована латинкою з тієї причини, що і молодшим, і старшим легше це читати; українські школи на Пряшівщині сьогодні нечисельні. Редагує журнал о. Степан Пап, який також зредаґував гарний календар „Благовісника" на 1971 р.

Подаємо деякі інформації з життя громад і парафій нашої Церкви в Чехословаччині за „Благовісником".

40-ліття Греко-Католицької Парафії в Празі

4-го лютого 1971 р. на полиелейне свято смерти св. Кирила-Константина греко-католицька парафія св. Климентія в Празі врочисто відсвяткувала своє 40-річчя. Властиво, перед сорока роками українські вірні в Празі отримали теперішню їхню святиню від празького римо-кат. архиєпископа Франтішка Кордача. Наша місія існувала в Празі від поч. 20-их років, коли в столиці Чехословаччини знайшлися українські еміґранти з Галичини та закарпатські студенти й робітники. Довший час правили Служби Божі принагідно у церквах Св. Яна Непомуцького та Св. Хреста. Лише коли одержали чудовий бароковий храм в Старому Місті, в самому центрі Праги біля Карлового Моста, парафія оформилася як постійна одиниця, а згодом і урядово була визнана, як центральна греко-католицька парафія Чехії і Моравії в юрисдикції Пряшівського єпископа. Згодом була створена окрема парафія на Моравії в Брні.

Парохом новоутвореної Свято-Климентинської парафії був теперішній Владика Кир Василь Гопко (в 1929-36 рр. він обслуговував наших вірних у Празі і в Чехії). Багато причинилися для її заснування д-р Й. Парканій із Закарпаття, працівник канцелярії президента республіки, пізніше міністер, та проф. К. Лоський з Холмщини. При парафії існувало Товариство Св. Василія. Тисячі українців з різних земель знаходили в парафії для себе духовну опіку аж до 1950 р. Тоді перебрала церкву православна митрополія.

В 1969 році митр. Православної Церкви в Чехословаччині Доротей погодився передати церкву Св. Климентія греко-католикам, які відновили свою діяльність. Теперішнім парохом є о. Іван Лявинець, член ініціятивної групи на Пряшівщині, яка працювала над відновленням Греко-Католицької Церкви, а його сотрудником о. Августин Климент. Донедавна допомагав при парафії о. протоігумен Йосафат Камінський, ЧСВВ, який помер в 1970 р. Далі допомагає при парафії священик на пенсії о. Борис Туркиняк. При парафії Св. Климента діє хішаний хор Святого Володимира під диригентурою Ст. Шутка. Цей хор багато наших читачів мало змогу слухати на Архиєрейській Літургії в Римі 27 вересня 1969 р. в Санта Марія Маджоре.

Під опікою парафії Св. Климентія є кільканадцять тисяч наших вірних розкиданих по всій Чехії. На релігійному торжестві 40-річчя був присутнім адміністратор празької архиєпархії Кир Франтішек Томашек, який між іншим сказав: „Віднині ще глибше буду всіх вас носити у своєму серці". Єп. Томашек багато прислужився до відновлення діяльности нашої празької парафії в 1969 році.

Греко-католики в інших містах

Крім Праги, існують поза Пряшівщиною (корінними українськими землями) ще великі наші парафії в Братіславі та Кошицях. У Братіславі служаться для наших вірних літургії в церкві св. Ладіслава. Тепер реставрують одну церкву для виключного вживання греко-католиків. Згідно з „Благовісником", у столиці Словаччини та взагалі в західній частині краю живе понад 10 тисяч наших вірних. Тут також вчаться греко-католицькі богослови в римо-католицькій семінарії, бо нашої не відкрито. Парохом у Братіславі є о. архидекан Йосиф Галько, а помічниками два Василіянські отці, брати Федороньки. Церковний хор провадить паніматка Галькова.

В Кошицях, де також живе багато наших робітників, студентів та службовців з Пряшівщини, діє парафія. Парохом є о. архидекан Віктор Скородинський, а сотрудником о. декан Вартоломей Демко.

Інші вістки

В Братіславі навчається близько 15 наших греко-католицьких теологів. З початком ц.р. два священики одержали ступінь доктора Святого Богословія. Три богослови закінчили весною студії і їх висвятив Кир Василь Гопко на священиків.

„Благовісник" містить різні знимки церков та релігійних відправ з Пряшівщини. Зокрема гарне враження роблять знимки церковних процесій, свячення пасок та з відпустів. Вражає велика маса вірних при цих усіх нагодах.

(Церковний Вісник) Шікаго.

СОБОР БЛАГОВІЩЕННЯ В НАЗАРЕТІ

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

НАШ ГОТЕЛЬ „ГАЛИЛЕЯ"

Як я вже згадував давніше, Назарет є найбільш християнським містом у Святій Землі, тобто в ньому живе — відсотково — найбільше християн у порівнанні до інших місцевостей Святої Землі, чи пак сьогодні держави Ізраїль. Окрім мусулман, живуть там християне різних віровизнань. Найбільше є греко-православних арабів, за ними йдуть що до числа, римо-католики, а далі мелхіти, мароніти, вірмени, копти, сирійці та протестанти. Кожне віровизнання має тут свої церкви та різні установи, як школи, сиротинці, шпиталі, гостинниці для приїзших прочан ітд. Ці всі будови надають Назаретові характеру таки дуже „церковного" міста, причому, а може якраз і завдяки приявности церков та установ багатьох християнських віровизнань, до Назарету прибуває багато прочан з цілого світу, за якими постійно вганяють настирливі арабські продавці, які стараються за всяку ціну продати прочанам якусь „незаступиму й конечну" пам'ятку з Назарету.

Попри інший рух, якраз оці продавці створюють в центрі Назарету, головно біля великої церкви Благовіщення галасливий натовп, стараючися задержати якнайдовше біля себе прочан, щоб таки їх переконати про дешевість їхнього товару та конечність купити цю чи іншу пам'ятку якраз у Назареті.

Величава церква Благовіщення була й першою ціллю наших завтрішніх відвідин у Назареті, бо я хотів, щоб ми відслужили Службу Божу в цій церкві, що збудована на тому місці, де Архангел Гавриїл приніс Божій Матері „благу вість", що Вона породить Месію.

Між кол. шофер Джордж, сейчас після нашого приїзду до Назарету та розміщення прочан по кімнатах, пішов шукати головного захристіяна церкви Благовіщення та договоритися з ним відносно служення Служби Божої в церкві Благовіщення. Ще в часі нашої вечері в готелевій їдальні прийшов Джордж із огрядним, присадкуватим арабом-головним захристіяном церкви Благовіщення. Я його стрічав уже в часі попередніх відвідин Назарету й тому він підійшов прямо до мене й, арабським звичаєм, сердечно розцілувався зі мною та повідомив мене, що наша група може мати Службу Божу другого дня в дев'ятій годині ранку в маленькій каплиці Благовіщення, яка тепер міститься внутрі величавого собору. Звичайно там не служать Служби Божої, бо у новій великій церкві є кілька нових престолів, де священики можуть служити Служби Божі. В маленькій капличці, яка є відділена окремим муром, служать Службу Божу лиш у великі свята та з окремих нагод, якщо прим. приїде якийсь церковний достойник, або окрема більша проща, до яких належить м.ін. теж наша. Тому й він дістав від о. настоятеля-собору, черця-францісканина, для нас дозвіл служити Службу Божу в тій каплиці. В тому часі не буде в церкві ніяких інших Служб Божих й ми нікому, ані нам ніхто не буде перешкаджати так, що ми можемо спокійно заспівати наших пісень й почувати себе, як вдома. Я проголосив цю милу вістку нашим прочанам й побажав усім доброї ночі.

Але тої доброї ночі ще так скоро не було, бо в одній кімнаті згоріла електрична лямпочка, треба було йти шукати готелевого послугача, щоб приніс та заклав іншу, в іншій кімнаті не було надто чисто й її мешканці хотіли, щоб послугач там вичистив кімнату, в іншій кімнаті не доставало ще чогось іншого, а за всім треба було ходити, шукати послугача чи навіть самого керівника готелю, щоб те все поладнали. Мені було аж дещо дивно, що в готелі не було надто великого порядку, хоч він у кількох подорожних довідниках, якими я користувався, був відмічений як „готель першої кляси", тоб то, на наше поняття, добрий готель. А нарікання, що готель не надто чистий, можна було почути з уст багатьох наших прочан. Я заспокоював усіх, як міг, кликав послугачів та керівника готелю, які старалися всі побажання задовольняти. Вкешті всі справи й клопоти були сяк-так поладнані, прочане менше-більше заспокоєні й усі пішли спати, бо були таки добре втомлені.

Того дня ми перелетіли з Риму до Лодд, а відтак переїхали з Лодд до Назарету, не вчисляючи ладнання всіх подорожних формальностей на летовищі в Римі та Лодд, ну й приміщення в готелі в Назареті, що також забрало чимало часу, отже мали чого бути втомлені. Відносно нарікання на непорядки в готелі, то певно, що вони були обосновані. Але наші прочани прикладали до арабських готелів такі самі міри, як ми прикладаємо до добрих готелів тут, у Канаді, чи навіть в Европі. В арабських країнах чистота виглядає далеко інакше, тобто гірше, як у нас. То видно в арабських містах на кожному кроці, де скрізь повно пилу та бруду. Через те в арабських країнах, де ще до того панує горач, дуже легко кидаються різні пошесні недуги, як холера, червінка, черевний тиф, кір ітд. Мабуть з бруду там харує теж багато дітей на хронічне запалення очей (трахома), що приводить згодом до осліпнення, чого немає майже зовсім серед жидівського населення, що заховуючи ритуально-гігієнічні приписи Мойсеєвого закону, таки дбає про чистоту свойого тіла, посудин для харчів тощо. В часі моїх кількох відвідин Святої Землі я не бачив ніде жидівських дітей з трахомою, а може, якщо такі є, вони були на лікуванні. Зате бачив чимало арабських дітей із запаленими очима, яких батьки привозили до лікарів до Єрусалиму. Деякі з тих арабів задержувалися на день-два в гостинниці оо. францісканів „Каза Нова" в Єрусалимі. Жаль було дивитися на милих, чепурних арабських хлоп'ят, із запаленима очима, що тулилися до своїх батьків, як вони приходили до їдальні в гостинниці, чи йшли відтак із ними до міста. А на вулицях міста нерідко зустрічаються сліпі прошаки — то наслідки хвороби очей — трахоми.

В часі одних моїх відвідин до Капернеуму я повертався таксівкою, з моїм водієм Джорджом до Єрусалиму й ми підняли дві дівчини, які стояли на шляху й давали знак рукою, що вони просять їх підвезти. В таксі було місце й вони поїхали з нами до Єрусалиму. Виявилося, що то були дві швайцарські медсестри, які на вакаціях працювали в Ізраїлі в шпиталях. В часі розмови вони мені підтвердили, що між жидівським населенням трахома майже не трапляється. Зате між арабським дуже часто. О-

(закінчення на стор. 7.)

Святе Письмо в 1,473 мовах світу

Досі перекладено Святе Письмо на 1,473 мови та говори різних народів світу. Тепер перекладачі працюють над 500 новими перекладами, які вможливлять розуміти Святе Письмо різним дрібним племенам, що мають окремі говори.

МОЛИТВА БОЖОГО СЛУГИ АНДРІЯ ЗА БОЖУ МУДРІСТЬ

Осяги дослідів можуть дати нагоду до покус проти віри

о. Микола ДЯДЬО

В наших часах може виринути ще одна, нова покуса проти віри, що її не мали наші предки. Причиною тієї покуси може бути розвиток науки та висліди різних наукових дослідів.

Давно, коли люди вважали, що Земля є осердком цілої вселенної, що сонце, місяць і зорі кружляють кругом нас й є неначе до наших послуг, тоді нам було легко повірити, що Господь Бог справді цікавиться нами й звертає на кожного з нас особлившу увагу. Ми тоді були, в нашому розумінні, дуже важними Божими сотвріннями.

Але тепер, коли ми знаємо, що наша Земля є лиш одною й то дуже незначною плянетою в соняшній системі, а, враз із Сонцем, у цілій великанській системі сонць та плянет, що зветься „Молочною дорогою", наше поняття про нас та наше значення у всесвіті дуже змінилося. Як візьмемо до уваги, що сама „Молочна дорога" займає простір, що його вимірюють від далю мільйонів т.зв. світляних років, то тоді наша Земля стає незначною порошинкою у всесвіті, а ми вже таки майже нічим. Бо світляний рік то є віддаль, яку робить світляний промінь протягом одного року. А промінь летить зі скорістю 180,000 миль на одну секунду. Отже віддаль світляного року рівняється 6,000,000,000,000 миль. А система „Молочної дороги" є лише одною із безчисленних системів звізд та плянет, які простягаються у безконечній вселенній на просторі, що його мірять віддаллю мільярдів світляних років.

Деякі вчені висувають припущення, що може й на якихось інших плянетах є також життя й може на якійсь із тих мільйонів плянет живуть теж якісь розумні сотворіння, може навіть далеко досконаліші від нас.

Якщо ми зачнемо над тим роздумувати, до нас може закрастися покуса у формі сумніву: чи то можливе, щоб така безконечна й розумна сила, як Бог, що сотворив оцей безконечний всесвіт й ним кермує, міг цікавитися такою малесенькою порошиною, якою є людина на Землі? И тому не диво, що з уст псальмопівця виривається зітхання: „Боже, а чим же є людина, що Ти пам'ятаєш про неї? „А далі, чи то можливе, щоб Божий Син прийняв цю мізерну людську природу й став одним із нас? Такі й подібні думки можуть накинути нам не правдиву покору й почуття нашої залежності від Бога, але бодай сумнів, а може й покусу відносно навчання Святого Письма. То зовсім звичайна річ, бо ми — люде береме все й міримо все маленькою людською міркою й думаємо, що безконечний Бог має на все таку саму нашу, людську мірку. Забуваємо про те, що Господь сказав, що „Иого думки не є людські думки, а Иого дороги не є людські дороги". Через те й Божі міри є інакші, як людські міри.

Звідси може виринути в нас сумнів про Боже Об'явлення, бо часом нам важко буде збагнути, як Бог міг так знижитися до нас, немічних, маленьких, смертних сотворінь, що живуть на одній невеликій зірці, яка протягом довгого часу остигла до тої міри, що на ній можуть жити не лише рослини та різні звірята й птахи, але навіть такі розумні сотворіння, як ми, що спеціяльно дав нам Своє Об'явлення, в якому передав нам відвічні правди віри та дозволив називати Себе нашим Отцем.

А так воно таки сталося. Господь Бог, що не є обмежений ні часом ні простором, ані величиною ні нічим іншим, не лише створив оцей безконечний світ, що в ньому є й наша Земля, не лише покликав нас до життя, але й дав нам Об'явлення, в якому навчив нас відвічних правд віри, ба навіть відтак післав Свого Сина, який, після прогрішення людського роду, привернув знову мир між Богом і людьми. І цей Всемогучий Бог хоче, щоб „усі люде спаслися й прийшли до пізнання правди" та щоб усі колись були в Иого небесній щасливості.

Ми не знаємо, які пляни має Господь Бог відносно цілої вселенної. Може в небі вже є душі сотворінь з інших світів, де жили чи живуть розумні сотворіння й які, без хресної Жертви Божого Сина були спасенні. А може ще десь тепер на якійсь плянеті починають жити розумні сотворіння, що Бог хоче їх також спасти. Для Господа Бога нема ніяких меж ні обмежень. Але цього ми не знаємо. Пізнаємо це щойно тоді, коли „побачимо Бога лицем у лице", як каже св. Павло. Тоді побачимо багато такого, що нас безмежно здивує. Побачимо таке, „чого ще око не бачило, ні вухо не чуло, ані навіть через думку людини не перейшло, що Бог сотворив для тих, що Иого люблять".

Але, щоб до того дійти, мусимо бути покірними, не мудрувати та не братися міряти Господа Бога нашим обмеженим, маленьким та немічним людським розумом, бо нам важко зрозуміти чи збагнути звичайні речі з людського життя, а не то таємниці Божого діяння у світі. Ми досі не знаємо, що то є електрика, хоч нею користуємося в щоденному житті. Ми не можемо знайти ліку на такі хвороби, як пістряк (рак), анемія, артретизм ітд., хоч це, здається звичайна річ. То, як ми можемо забиратися розуміти велич та діяння Всемогучого Бога?

А притому всьому пам'ятаймо, що Бог завжди про нас пам'ятає, хоч Він є безконечний, а ми обмежені, маленькі сотворіння. Адже „навіть волоски на вашій голові є почислені" — каже Христос до недовірків-маловірів. Як це Бог чинить, що може піклуватися кожним із нас, що може допомагати нам у всіх наших клопотах та журбах, то вже Божа таємниця, а не наша журба. Не старайמося того зрозуміти, бо того не зрозуміємо, як не можемо зрозуміти на цьому світі багато інших речей. Вистарчає, щоб ми вірили, що Бог це може зробити, що Бог про нас памятає та що Бог про нас ніколи не забуває. До цього потрібна передусім покора, що допомогла би нам побачити й зрозуміти нашу неміч, а відтак віра в Боже об'явлення та в правди, що Бог нам їх об'явив. Тоді ми поборемо всі наші сумніви в вірі та позбудемося непотрібних покус проти віри й будемо щиро та з повним довір'ям відмовляти символ нашої віри „Вірую", визнаючи всі правди, що в ньому подає нам Церква до вірування.

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★ найнижча ціна найкраща обслуга

ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ ★

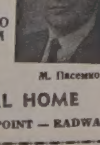

М. Пaнилик — управителі — М. Пасемко

PARK DALE FUNERAL HOME

ST. PAUL — PHONE 645-3903 — ELK POINT — RADWAY

БАГАТОКУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА АЛБЕРТИ

ДРУГА КОНФЕРЕНЦІЯ НАЦІОНАЛЬНИХ (ЕТНІЧНИХ) ГРУП АЛБЕРТИ

КІНЦЕВА СЕСІЯ

(мс) В неділю, 18 червня пополудні зібралися всі делегати та гості в просторій авдиторії університетського будинку Генрі Маршал Торі на кінцеву сесію конференції багатокультурности. Сесію відкрив директор для справ культури провінційного міністерства для справ культури, молоді та розваг В. Кааза, який звернувся до делегатів із запитанням, чи пропонують прийняти резолюції, предкладені всіми дискусійними групами так, як вони є надруковані в окремій брошурі, чи хочуть, щоб їх прочитати й над ними голосувати. Тому, що, як я вже згадував передтим, резолюцій було понад 200, а до того деякі резолюції, що відносилися до тої самої теми, але були винесені різними дискусійними групами, часто були неузгіднені, заходила небезпека, що дискусія над резолюціями та голосування можуть протягнутися надто довго, запропоновано, щоб резолюції прийняти так, як вони надруковані, без читання, що всі учасники конференції одноголосно схвалили. Зрештою читання резолюцій, чи дискусія над ними й так не були би мали більшого значення, бо всі резолюції були лиш побажанням учасників конференції до уряду, який має їх взяти під розгляд і, що можна буде, виконати. Покищо міністер для справ культури, молоді та розваг Г. Шмід проголосив, що уряд вирішив виповнити одно домагання учасників конференції багатокультурности, а саме створити Раду багатокультурности Алберти, до якої увійдуть представники всіх національних (етнічних) груп Алберти, а яка буде дорадчим чинником уряду Алберти в справах багатокультурности. Ані числа членів Ради багатокультурности, ні способу її творення міністер не подав.

У своїй заключній промові міністер сказав м.ін. таке: „На культуру, як ви всі знаєте, складається багато речей: мова, музика, мистецтво, танці, драма, навіть економічний стан: бо люде з нижчими прибутками мають іншу культуру, як ті, що мають більші прибутки. Кожний нарід має щось характеристичного в своїй культурі й, певно, що, якщо багато культур існує поруч себе, вони поволі створюють нову культуру, іншу від кожної з попередніх. То приблизно є становище в справі культур в Алберті: досліджуючи більше, як 50 культур національних (етнічних) груп, з якими кожний з нас злучений окремо, ми будемо вибирати з кожної культури то, що там є найкращого, й з часом може збудуємо багату, зовсім окрему-канадську культуру. Тут ми турбуємося свободою культурного життя для здійснення побажань поодиноких груп та культурного збагачення цілої спільноти. СВОБОДА — я повторюю це — є ключем албертської культурної життєвої політики... Не стидаймося поглянути в наше минуле. Якщо ми не можемо подивитися з гордістю на нашу культурну спадщину, ми не можемо знайти ніякого змислу життя для теперішности чи для нашої будучности. Якщо ви стидаєтеся того, ким були ваші батьки, ви можете колись стидатися того, ким будуть ваші діти...

То що я говорю, означає, що наші батьки прибули сюди не, щоб тут знайти другу Україну, другу Німеччину, чи другу Францію, але щоб збудувати, створити може нову культуру, багатшу й кращу, краще виявлену тут на свободі, як може можна було її виявити в іншій країні.

На цій основі, про яку нам не вільно забути, ми будуємо тут наше культурне життя. Тому ми й називаємо цю конференцію — конференцією албертської культурної спадщини, що її завданням є зберегти добрі речі з нашого культурного минулого, збагатити нашу теперішну культуру та піднести вище наші культурні надбання в будучності".

Промовою міністра Г. Шміда та його подякою всім учасникам конференції за участь та працю закінчено другу конференцію багатокультурности Алберти. Закінчилася вона резолюціями-побажаннями представників усіх національних (етнічних) груп Алберти до провінційного уряду, які провінційний уряд прослідить й деякі із них певно виконає. Одначе найважніша справа, а це докладне опрацювання наших домагань та наших культурних потреб залишається таки за нами. Ніхто інший, лише ми самі мусимо їх випрацювати й відповідно умотивувати та предкласти провінційному урядові до розгляду та виконання. Лише тоді можна буде бачити конкретні висліди конференції багатокультурности в нашому практичному житті, якщо ми зумімо переконати уряд про конечність наших культурних домагань й діб'ємося від уряду їхнього виконання.

Хліб і серце

Норвезький кардіолог П. Овен твердить, що люди, які споживають житній хліб, менше піддаються захворюванням серця, оскільки жито містить необхідні для діяльності серця товщеві кислоти (в тому числі ліноліневу), яких немає в білому хлібі.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ

В неділю, 27 серпня ц.р., як кожнього року, відбудеться в **ПАРКУ ЕЛК АЙЛЕНД УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ**, що його влаштовує едмонтонський відділ Комітету Українців Канади. Початок програми в годині 2-ій пополудні.

Головним промовцем буде дост. д-р Б. Гоголь, міністер праці Албертського уряду.

У програмі візьмуть участь хори, танцювальні групи, солісти та оркестри з Едмонтону та округи. Програма буде цікава та різноманітна.

Просимо все українське громадянство Едмонтону та околиці громадно прибути на УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ

винаймає свою залю на концерти, весілля, забави гостини та всякого роду культурні імпрези.

Телефонуйте на ч.: 479-2397; 422-8454; 429-0987

Адреса: 9620 - 109 авеню, Едмонтон

BAYDALA DRUGS

- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ВИНАЙМАЄМО НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ

на родинні і громадські імпрези

Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах

Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)

12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

Правда принесена з Буковини

(КАРТИНИ З ПІДСОВЄТСЬКОЇ ДІЙСНОСТІ)

Сьогодні до його кабінету ніхто не заходив, бо знали, що у Федора Гнатовича Мацидонського — директора Чернівецького технікуму радянської торгівлі, поганий настрій. В такі дні краще йому на очі не навертатись. І викладачі і студенти обминали його кабінет, наче печеру, в котрій притаївся хижак.

Федір Гнатович сидів похмурий. Його непокоїли думки про вчорашній партійний актив і особливо виступ першого секретаря обкому партії, Олексія Семеновича Григоренка.

І чого він хоче від мене? Невже знову хтось наляпав? І Федір Гнатович дошукувався причин, від яких захиталася його кар'єра.

А все почалося з того дня, коли його звільнили з посади голови виконкону обласної ради депутатів трудящих.

На мить він заплющив очі і став пригадувати кращі часи, коли мав необмежену владу в Заставнівському районі, де протягом багатьох років був першим секретарем райкому партії. Хто тоді міг приступити до нього! Навіть колишній осавула не мав такої влади над підлеглими кріпаками, якою впивався секретар райкому.

У своєму районі він був справжнім володарем, перед котрим все схилялося ниць. Він умів користуватися владою.

В районовому місті Заставна йому належав найкращий будинок-особняк, в котрому колись жив румунський примар Думітреску. Але румунський примар був пігмеєм проти нього. Думітреску мав багато клопотів. Треба було вгамувати незадоволених заставнівських селян, котрі раз-у-раз турбували його своїми вимогами. Він мусів прислухатися й до голосу обуреної української інтелігенції, а також шукати спільної мови з місцевими комуністами, котрі організували всілякі страйки. Думітреску намагався всіх замирити і не знав, як приборкати народ.

Для Федора Гнатовича такої проблеми не було. Перед ним всі тремтіли. Грізний володар сталінського типу безжально карав невинних людей. Під його керівництвом за одну ніч було вивезено з району на Сибір 500 українських родин.

— Я вам не Думітреску, я вас скоро вгамую, — сціпивши зуби й стиснувши кулаки, несамовито кричав навіжений, наганяючи жах на заляканих українських селян.

— Ех, були тоді гарні часи. І Федір Гнатович від насолоди потер долоні. Не те, що тепер розвели гнилу демократію, що навіть поганий півень може кукурікнути без дозволу.

В кабінетній тиші він розмовляв наодинці з собою.

— Чим же я не догодив радянській владі? 1,700 чоловік заслав на Сибір, осиротив 155 дітей, знищив або зруйнував понад 200 хат вивезених до Сибіру людей і рідко кого не скривдив у Заставнівському районі і в цілій Чернівецькій області. Хіба ж малі мої заслуги перед радянською владою? За що ж мене звільнено з посади облвиконкому?

Це питання мучить його вже декілька років. Колишній голова області, тобто губернатор Буковини, котрий був депутатом верховної ради УРСР, членом ЦК КПУ і його ревізійної комісії, неоднаразово відзначений урядовими нагородами, опинився на посаді директора технікуму. Колись би він з таким директором і розмовляти не схотів, а тепер ось сидить у своєму кабінеті і журиться.

— Невже і звідси попруть? — бідкався вельможа, колись пихатий і впевнений у своїй силі. Цілу ніч він провів без сну, обмірковуючи вчорашній виступ секретаря обкому партії, котрий критикував його за недоліки в роботі.

Правда, партійні бонзи не зовсім скривдили свого годованця. В Чернівцях на вул. Кірова ч. 7, в найкращому будинку міста, де живуть найвищі „слуги народу", він посів цілий поверх з семи кімнат. Кажуть, що нікому ще не вдалося переступити поріг його хоромів. Це типовий представник нової радянської буржуазії, яка дуже „дбає-про трудящих". Володіючи великим капіталом, нагромадженим не чесною працею, а за рахунок людського горя, великих хабарів, цей хапуга спорудив собі в Києві великий будинок, хоч в Чернівцях має велику і гарну квартиру.

Кожного року під час літніх вакацій він разом з сім'єю відпочиває на морі, в Криму, де студенти підлеглого йому технікуму в порядку виробничої практики обслуговують харчові підприємства.

Зловживаючи своїм службовим станом він і його сім'я протягом двох місяців харчуються і живуть у віллі безкоштовно. Однак, перед студентами і викладачами він часто виголошує патріотичні промови, що треба бути ощадним і берегти кожну державну копійку і тим зміцнювати державу. Але в умовах радянської „демократії" ніхто не відважиться його запитати: „А скільки ж державних копійок ти незаконно поклав до своєї кишені?"

В технікумі, де його влада над студентами і викладачами необмежена, панує атмосфера страху і доносів. Кращих викладачів технікуму, буковинців С. П. та І. Т. звільнено з роботи за те, що вони не мовчали директорові і справедливо критикували його за грубість і педагогічну безтактовність.

Викладач хемії С. П. неодноразово виступав проти русифікації буковинських дітей, котрі в технікумі не чують рідної мови, бо всі предмети, крім історії (викладач М. О. Г.) і української літератури, котру викладав автор цієї кореспонденції, викладають російською мовою.

Заслуговує на увагу той факт, що багато викладачів технікуму живуть на Буковині понад 20 років. За цей час вони вивчили англійську або німецьку мову, але свідомо ігнорують мову українського народу. Питання русифікації неодноразово було предметом гострої дискусії між викладачами, які захищають рідну мову, і викладачами-шовіністами, які не приховують своєї зневаги до української мови і культури.

До таких в першу чергу належить заступник директора технікуму по навчальній частині, українець з походження Петро Григорович Модчук (родом зі станції Козьтин Вінницької обл.). Цей мерзотник-антиукраїнець є таємним аґентом КҐБ і пише доноси на свідомих українців, обвинувачуючи їх в українському націоналізмі. Таким же негідником є викладач військової підготовки полковник у відставці Григорій Семенчук.

Дійшло до того, що викладач економіки М. М. Б. родом зі Закарпаття скаржилася авторові цих рядків, що боїться обвинувачення в українському націоналізмі і тому свій предмет викладає російською мовою.

Вже стало нормою і ніхто не противиться тому, що в технікумі усі збори (партійні і комсомольські), педагогічні і методичні наради, всілякі конференції провадяться тільки російською мовою. Цією ж мовою випускають стінні газети, складають різні звіти, оформлюють таблички та різні написи, проводяться, зустрічі і.т.п.

Українські діти з буковинських сіл за роки навчання в технікумі відвикають від рідної мови і засвоюють чужу мову. Звідси і починається русифікація народу.

Автор цих рядків, — колишній викладач української літератури в цьому технікумі дуже поплатився за свій протест проти русифікації на Україні, яка з кожним роком зростає.

Хотів би, щоб мій голос дійшов до Буковини і щоб мої друзі знали, що я виконав їх прохання і доручення: розповівши людям правду, котра на Буковині вже давно замурована.

Олександер Май

Спрага і апетит

Є люди, в яких, тільки, як вони починають їсти, з'являється бажання випити води. Особливо часто це буває у дітей. Батьки вбачають у цьому погану звичку і не дозволяють дитині пити, аж поки вона не поїсть, мовляв, хай не псує апетиту. Тим часом здебільшого буває навпаки: вода підвищує апетит.

Пояснюється це просто. Людині, в якої знижене виділення слинних залоз, їсти важко, і вона робить це неохоче, повільно, буквально шматка не може проковтнути. А вода під силює виділення слини, та й сама допомагає змочити, розм'якшити їжу. Отже, не тільки не шкідливо, а навіть корисно тим, у кого є в цьому потреба, запивати їжу водою, охолодженим чаєм з цитриною (але без цукру) чи якоюсь іншою підкисленою рідиною.

Під розвагу батькам

В половині місяця червня відбулися в Едмонтоні закінчення науки в музичних школах кляси фортепіяно пань: Н. Дмитрук, В. Доброліж, М. Дитиняк та кляси скрипки проф. С. Яременка і вокальної студії проф. Д. Березенця.

Десятки учнів виступали на пописах, яким прислухувалися батьки учнів та деякі гості з-поміж громадян.

Не маю заміру робити оцінок поодиноких учнів, бо всі вони грали чи співали добре на свої роки й навчання, на свої здібності чи замилування й видно було, що праця вчителів не пішла на марне та дала українській громаді багато молоденьких і старших надійних музик, які в майбутньому повинні прислужитися українській спільноті в її національних і культурних проявах.

Я хочу зупинитися над одним дивним явищем, яке у нас стало загальним і не видно ніяких познак на зміну.

Ми всі чомусь хочемо, щоб наші діти були піяністами і мало хто думає над тим, що є ще інші інструменти, з яких в рівній мірі можна музично користати.

Ніде правди діти, що піяно це найпопулярніший інструмент при науці музики, а добра гра на ньому справляє враження малої оркестри, яку кожний радо слухає.

Але коли взяти до уваги таку обставину, що в нашій громаді немає своєї оркестри то варто б подумати зацікавленим батькам над її оснуванням та починати від того, щоби посилати дітей на науку гри також і на інших інструментах, які, часто дитину більше захоплять та будуть для неї більше відповідними ніж піяно.

Ми маємо на те всі дані, бо маємо багато здібних дітей, учителів, приміщення й навіть початкові фонди, коби тільки зрозуміння і добра воля батьків.

Чому не взяти приміру з Торонта, де дуже добре розвивається і росте симфонічна оркестра проф. Коваліва, яка вже є гордістю всіх українців Торонта, або духова оркестра „Батурин", яка минулого року успішно виступала на фестивалю в Давфині? Чому і нам не погордитися своєю, едмонтонською, українською оркестрою?

Нам потрібно в першу чергу скрипалів, віоліністів, челістів, басістів (бо для оркестри вистарчає тільки одне піяно) та, на жаль, школа цих інструментів проф. С. Яременка дійшла до такого жалюгідного стану, що на закінчення шкільного року не було з ким влаштувати попису й такий попис не відбувся.

Вина в цьому батьків, які з неоправданих причин посилають дітей до чужих учителів, а свойого ревного й тихого працівника на народній ниві чомусь оминають, вимагаючи при тому від нього виповнювати концертові програми по громадах оркестральними виступами, які йому з великим трудом і огірченням приходиться, часто при допомозі чужих сил, організувати.

Проф. С. Яременка шанують чужинці і якби не вони, то його школа перестала б існувати.

А ми? Спитаймо себе, куди ідемо? Чому це так діється у нас? Чи це діється нароком, чи несвідомо, з упередженням чи легковаженням, з браку пошани чи довір'я?

Подумаймо чи ми чесні з собою, чи наша совість чиста і чи може наші амбіції не сягають часто за високо?

Р. С.

КОМЕНТАРІ

ДЕЩО ПРО РАДУ АЛБЕРТСЬКИХ МЕНШИН

Під час другої албертської конференції представники кількох національних груп вимагали створення ради багатокультурности, складеної з представників національних (етнічних) груп Алберти, що була б дорадником уряду в справах наших меншин. Така вимога була першою, і досі єдиною вимогою учасників конференції, що її уряд обіцяв задовольнити. Проте невідомо, як, за яким ключем, ця рада буде створена. В ній бо повинні бути заступлені представники всіх, понад 40, національних груп Алберти. Автором проєкту такої ради був міністер культури попереднього уряду, Амвросій Головач, який підготував і переводив першу конференцію багатокультурности. Одначе ні він, ні теперішній міністер культури Ганс Шмід не мають ясного образу, як ця рада має виглядати. Якщо б з кожної групи взяти до неї лиш по одному представникові, то їх було б поверх 40, тобто досить велика група, якій з уваги на її розмір, нелегко було б працювати. Був ще інший проєкт, а саме, щоб рада складалася з менше осіб, але щоб її членів зміняти щороку так, щоб представники кожної групи що кілька років мали в раді своє представництво. Дальшою невирішеною справою є спосіб добору членів. Чи їх буде призначувати уряд, чи окремі національні групи? Чи, може, якась частина їх буде вибрана тими ж групами, а другу частину іменує уряд з їх представників? Цю справу має вирішити албертський уряд. Не виключено, що він знайде ще якусь іншу розв'язку, хоч було б побажано, щоб представники більших національних груп подали теж свої пропозиції в цій справі.

Завданням ради буде, мабуть, тільки висловити свою думку відносно проведення в життя такого чи іншого проєкту, поданого під розгляд урядові тою чи тою національною (етнічною) групою, чи оцінка прохання одної з них у справі допомоги а таку чи іншу ціль. Остаточне вирішне слово матиме тут таки уряд, а виготування проєкту в подробицях мусить опрацювати дана національна (етнічна) група, яка просить допомоги.

Одначе дуже важною справою є, щоб у майбутній раді були відповідно й постійно заступлені українці, які, як ми згадали в одній з попередніх статтів, займають окреме місце серед канадських національних (етнічних) груп й мають далеко більші завдання, ніж інші національні групи. Тому було б добре, щоб ми заздалегідь думали, як нам забезпечити належне й постійне місце в майбутній раді багатокультурности, яка все таки матиме деякий вплив на рішення уряду відносно політики багатокультурности.

Кінчаючи цих кілька уваг щодо справ багатокультурности, треба підкреслити, що конференції дали лише поштовх для опрацювання цього питання. Справи багатокультурности вони ні не розв'язали, ні не схвалили ніяких напрямних багатокультурної політики. Проте найважніша частина плекання й розвитку багатокультурности, тобто опрацювання докладної програми, а потім переводження її в життя, залишається таки нашим завданням. І над ним ми мусимо вже думати та готувати кадри для їх виконання.

Помер проф. Іван Розгін

У понеділок, 10-го липня ц.р. помер у Дітройті на 74-му році життя відомий науковець і громадський діяч, дійсний член Вільної Академії Наук і Наукового Т-ва ім. Шевченка, проф. д-р Іван Розгін.

Покійний народжений 1897 р. в Куманові на Поділлі. Від 1917 р. був вояком армії УНР, служив у Гайдамацькому Коші Слобідської України й брав участь в обороні Києва.

Після визвольних змагань зайнявся науковою працею. Переїхавши на еміграцію, брав участь в діяльності УВАН і НТШ та УТГІ. Після приїзду до ЗДА працював діяльно в Об'єднанні Американсько-Українських Ветеринарних Лікарів.

Був автором багатьох наукових праць. Крім того забирав голос, як публіцист в різних актуальних питаннях громадського життя.

Вічна йому пам'ять.

Цікаві дані у збірнику ООН

Як подає агенція Ройтера, міжнародня торгівля дійшла в 1970 р. до нової висоти: 344 мільярдів долярів; а то є вище рекордових років: 1969 і 1970.

Населення світа збільшилося в 1960 р. на 22% і в 1970 р. дійшло до трьох мільярдів 632 мільйонів людей. З того більше як два мільярди живе в Азії.

В 1970 р. Канада була на першому місці між країнами, що їх відвідували туристи. Більше як 37.688.000 туристів було в Канаді; з того 24 мільйони туристів були з ЗДА. На другому місці була Еспанія з 22.657.000 туристів.

СССР побив рекорд що до будови житлової площі. В 1970 р. збудовано там 2.280.00 житлових будинків. На другому місці була Японія з 1.484.556 і Америка з 1.467.000 житловими будинками. В 1970 р. випродуковано 3,3% більше цигарок, ніж у 1969 р. А саме випродуковано два тріліони 666 мільярдів штук.

На кожних 1000 мешканців у Швеції припадало 534 часописів, в Японії на 1000-511, а у Великій Британії 488 на 1000 населення.

В Америці видано в 1970 році 79.530 книжок, в СССР — 78.889, а в Західній Німеччині 45.369.

Сім держав мали в 1970 році більше як сто мільйонів населення а саме: Китай — 774 мільйонів, Індія — 537 мільйонів, СССР — 243 мільйонів, ЗДА — 205 мільйонів, Індонезія — 121 мільйонів, Пакістан — 114 мільйонів і Японія 103 мільйони.

Найменша смертність між дітьми була в Швеції — 11.7 на 1000. В деяких африканських і азійських державах смертність дітей доходила до 200 на 1000 дітей.

Цікаве

У шлунку китів, коржів і тюленів нерідко знаходять камінці, загальна вага яких доходить до 25 фунтів. Поки що ще не встановлено, яку ролю відіграють вони: чи з їх допомогою тварини розтирають тверді частини їжі, чи збільшують в такий спосіб пи тому вагу свого тіла.

* * *

Заяче молоко має 25 відсотків товщу, тому зайчихи годують своїх дітей лише два-три рази на тиждень.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

Український католицький тижневик ✧ Виходить щочетверга в Едмонтоні ✧ Видає Спілка «Українські Вісті».

Published every Thursday in Edmonton ✧ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ✧ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8
Second class mail, registration number 1035.

Норт Баттлфорд, Саск.

СВЯТО МАТЕРІ, ЄПИСКОПСЬКА ВІЗИТАЦІЯ ТА ПЕРШЕ СВ. ПРИЧАСТЯ

Наша парафія відсвяткувала свято матері 7-го травня, бо заля, якою ми завжди користувалися була 14-го травня зайнята.

Участь в святі брали діти парафії та рідної школи під проводом пань: Анни Приступи, Стефанії Бачинської та Іванки Кульчицької, учениці 11 кляси, яка приготовила українські танки.

Програма була цікаво уложена, матеріял був відповідно підібраний а гарне виконання зробили свято приємним та милим. Гостей витали при дверях залі дівчатка з 12 кляси які кожню особу удекорували квіткою. Реферат читала п-і Анна Рак, а виготовила його п- і Ольга Голота.

На рограму склалися пісні, деклямації, танки та гри на піяно та гармонії. Також треба згадати, що трійка пань: С. Бачинська, А. Приступа та Н. Саковська відспівали пісню „Рідна мати моя" і „Нічка".

Ці дві точки були виконані справді гарно, а пані своїми голосами захопили слухачів.

Кінцеве слово, в заступстві голови ЛУКЖ, виголосила п-і Зеновія Шевчук. Вона підкреслила заслуги матері у вихованні родини, працю в громаді та парафії. Рівнож подякувала паням, які занималися влаштуванням свята, діточкам за їхню участь у виконанні програми і всім гостям за участь в святі.

По слові п-і Шевчук покликала дві найстарші мамі, присутні на салі, та удекорувала їх квітами. Ними були: П. Урбан і К. Ласюк.

На закінчення програми присутні розам з діточками відспівали усім мамам „многая літа".

У виконанні програми брали участь такі діти: Шерел Хоміцька, Александра Ваврик, Дануся і Денис Іванчуки, Петруся Ткачук, Керен Радик, Тереса Гарбуз, Наталка Голота, Савеля Саковська, Дебі і Гейл Кейко, Куртіс і Ричард Омелян, Дануся і Христя Просецькі, Даруся і Тереса Бирнс та Іванка Кульчинська.

Другим торжеством у нашій парафії була Єпископська візитація і Архиерейська св. Літургія, яку відслужив преосв. Владика Андрей в неділю, 4-го червня ц.р.

Процесія під проводом піддіякона Степана Курівчака, асисти вівтарної дружини, та лицарів Колюмба припровадила Преосв. Владику з парафіяльної резиденції до церкви, де при дверях привітали його п. Петро Хоміцький, голова комітету та місцевий парох о. Б. Бачинський.

Після привітання Преосв. Кир Андрей благословив людей на дворі і в церкві. Св. Літургію правив Преосв. Владика в асисті о. пароха. По св. Євангелії о. парох теплими і щирими словами привітав Преосвященного Владику, підчеркнув радість парафіян з приводу Єпископських відвідин парафії, зложив заяву вірности та синівської любови для святішого Вітця, Блаженнішого Верховного Архиепископа та для Владики Андрея, та просив благословення для всіх, щоб пережити своє життя правдиво по християнськи.

У своїй проповіді Преосв. Андрей звернув увагу на тяжкі часи, які переживає нині св. Церква, на брак віри в Бога, на заагальне збайдужіння вірних. Закликав бути ревними, відновити та скріпити свою віру у Боже Провидіння, докласти всіх старань та гарячих молитов, щоб Господь Бог, у свойому милосердю та любові до нас, скріпив нас, поблагословив та дав, щоб усі вірні нашої Церкви діждалися волі й свободи для нашої Церкви і народу, і щоб могли жити свобідним життям на своїй вільній батьківщині.

По Богослуженні відбувся в церковній залі обід. В часі обіду Дануся Просецька, учениця 4-ої кляси, витала ще раз Преосв. Владику від дітей парафії та вручила китицю червоних рож.

Господарем обіду був п. Петро Хоміцький. Він покликав до слова о. пароха і пана інспектора Мирослава Голоту. О. парох ще раз дикував Владиці за відвідини парафії та зложив побажання кріпкого здоровля і сил в тяжкій єпископській праці.

П. інспектор М. Голота підчеркнув важливість архиерейських відвідин для парафії, подякував за слова потіхи і заохоти в часі проповіді та зложив щиросердечні побажання сил та Божих ласк в дальшій праці для св. Церкви та народу.

По бесідниках з парафії промовляв Владика Андрей Він ще раз звернув увагу присутніх на конечність сильної тристиянської віри, на трудноші які переживають вітні св. Церкви, подякував за щире приняття та побажав обильних Божих ласк.

Третьою гарною подією в нашій парафії було перше св. Причастя малих діточок. Дванадцятеро їх відбуло сім тижневе приготування і дня 18-го червня відбули першу св. сповідь.

Діти, гарно вбрані, дівчатка у білих суконочках із свічками в руках, увійшли до церкви на початку св. Літургії та заняли місця в передніх лавках.

По скінченні Служби Божої діточок та їхніх родичів запрошено до церковної залі, де членкині відділу ЛУКЖ приготовили спільний обід для малих гостей. По обіді діти з о. парохом зробили спільну світлину, на пам'ятку цего гарного і великого дня в їх житті.

С. Б.

Едмонтон, Алберта

П'ЯТЬ ПОКОЛІНЬ

Рідко коли стрічаємо 5 поколінь одної родини між живими. До таких щасливців належить родина Михайла Панилика.

На знимці бачимо прапрадіда Михайла Панилика, дочку його пра-бабу Кароліну Чорний, бабу Наталку Яніцку, її дочку Лінду Смит та маленького праправнука Ренді Смит.

Михайло Панилик уродився 1886 р. в Мостисках, західна Україна. До Канади приїхав 1907 р. зразу до Монреалу, а відтак замешкав в Редвей, де живе й досі. Жінка Михайла Магдалина, з дому Процьків, померла давніше. Наталка Яніцка діяльна в Лідзі Українських Католицьких Жінок, є головою відділу при парафії св. Володимира та касієркою парафіяльної управи.

• Від 1952 р. згинуло в Чехословаччині понад 300 осіб, а понад 3,000 осіб було поранених від бомб, що їх залишили німецькі вояки в часі минулої світової війни.

Геффорд, Саск.

ПОХОРОН БЛ. П. ТОМИ БАРАНА

У вівторок, 30-го травня ц.р. похоронили бл. п. Тому Барана, жителя місточка Геффорд, Саск. та члена нашої церковної громади.

Тома Баран народився 1888 року в селі Вілбів, сокальського повіту в Україні. До Канади приїхав 1909 року. Був одружений з Анною Муранець.

бл. п. Тома Баран

Похоронні богослужби відслужив о. Р. Губаль в українській католицькій церкві Пресвятої Евхаристії.

Покійний полишив дружину Анну, чотирьох синів: Андрія та Івана у Вінніпезі, Петра у Саскатуні, Михайла в Едмонтоні; також три дочки: Катерину Дизора, Савелю Бужва і Марію Грамяк, усі у Вінніпезі.

Тіло несли: Павло Бужва і Франко Грамяк-зяті, онуки: Д. Дизора, Йосиф і Франко Муранець та Мирослав і Іван Світик.

Бл. п. Тому похоронено на католицькому цвинтарі.

Родина покійного зложила 12 долярів на прес-фонд „УВістей".

Щиро дякуємо за жертву. Нехай Добрий Небесний Отець дасть покійному Томі вічну щасливість в небі і вічну пам'ять на землі.

• В околиці Москви вибухли пожежі в лісах. Дими з пожеж досягли самої Москви. До гашення пожеж покликано пожежні сторожі, вояків та цивільне населення.

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

СПРАВА ПУБЛІЧНИХ ДЕШЕВИХ МЕШКАНЬ

мейор Айвор Дент

Щойно два роки тому Едмонтон зайнявся справою будови публічних житлових будинків, щоб наладнати приміщення для тих родин, що змушені жити на дуже малому прибуткові. Нашою ціллю на першу фазу цеї, обчисленої на довшу мету програми, було збудувати 1,500 житлових одиниць, тобто мешкань.

На жаль, після того, як закінчено будову перших 1,500 мешкань і вони вже були приготовані до передачі в винайм, виринуло питання, хто повинен бути власником тих мешкань в проєкті житлового будівництва. В 1969 р., коли змінено закон про Албертське будівництво, Албертський провінційний уряд та Албертська будівельна корпорація станули на становищі, що великі муніципалітети, такі, як Едмонтон та Калгарі, надавалися би найкраще до того, щоб перебрали ініціятиву в свої руки й розпочали побудову житлових будинків та перебрали їх на власність, але щоб кошти будови фінансували спільно федеральний та провінційний уряд та управи міст, в яких ці будинки були би будовані. Ця несподівана зміна в політиці публічного будівництва причинилася до сповільнення темпа нашого будівництва. В нашому проекті було в пляні будувати того роду житлові будинки в дільницях: Калдер, Бікон Гейтс, Юнгстовн та Рандл Гейтс.

Міська рада вже давно погоджувалася з давнішим рішенням, що великі муніципалітети мають найбільші можливості започатковувати й братися за побудову житлових будинків, яких вони були би й власниками, а які були би фінансовані й адміністровані згідно з Албертським законом про публічне будівництво. На тій основі місто могло розпочати побудову та стазати власником публічних житлових будинків, які винаймано за низькою оплатою, в межах кордонів міста.

Міська рада твердить, що суспільні будинки в місті Едмонтоні є того роду програмою, що повинна бути під керівництвом, розвитком та адміністрацією міської управи. То належить до відповідальності міста займатися всіми справами, що зв'язані з будовою житлових домів, а саме: дослідження, чи таких домів потрібно, підібрання місця під будову та нагляд над будовою аж до її закінчення. Якщо так, тоді місто повинно й нести відповідальність за розвиток та адміністрацію того роду будинків й бути їх власником. З того випливає, що муніципальна рада, така, як едмонтонська міська рада, найкраще надається до того, щоб перебрати повну відповідальність за суспільне будівництво, бо вона мусить турбуватися потребами мешканців та слухати, чого від неї вимагають мешканці міста ,перед якими міська рада є відповідальна.

Міська рада вважає, що зміна цеї політики наклала би на місто необосновані фінансові зобов'язання. Тоді на місто впав би тягар сплачувати безпосередні видатки на будову публічних житлових домів та їх вдержування, а власність будинків та користі з неї мала би Албертська будівельна корпорація.

Також важко зрозуміти, чому радше провінційна корпорація, замість муніципалітету, мала би бути власником вартісних будинків, що побудовані на терені муніципалітету. З уваги на те побудова публічних житлових домів в місті має за завдання прийти з допомогою незаможним мешканцям Едмонтону й усі користі, які можуть прийти згодом для власника домів, повинні би залишитися в місті, а не в провінційній корпорації.

Місто Едмонтон, подібно, як місто Келгари, предкладо відповідне з'ясування справи міністрові Д. Расселові, виявляючи в формі резолюції наш спротив проти зміни політики.

Після того Албертська будівельна корпорація погодилася що місто повинно задержати власність в будівельних проектах у чотирьох міських дільницях, про які я згадував передше й продовжати будову публічних житлових будинків на умовинах, на яких заключено першу умову. Ми припускали, що інші будівельні проєкти, які є в різних стадіях плянування, повинні бути побудовані на тих самих умовинах. Албертська будівельна корпорація вирішила, що місто повинно продовжувати працю над всіми будівельними проектами, що були лише в початковій стадії плянування, щоб старалася про позичку на будову в Канадській центральній мортгеджовій будівельній корпорації та розглядала пропоновані умовини позичок.

Всежтаки справа власности тих будинків ще мусить бути вирішена. 17 червня цього року відбулося чергове засідання й тоді оба мітса: Едмонтон і Калгари виразно з'ясували свій погляд на цю справу й підтвердили своє попереднє становище, погляд, що ці будинки повинні стати власністю провінції, є не до прийняття містом й це противиться первісному плянові, що на його основі в 1969 р. створено проєкт публічного житлового будівництва. На цьому засіданні не винесено ніякого рішення, лише узгіднено, що пізнім літом цього року відбудеться чергове засідання, яке скличе Албертська будівельня корпорація. Нема сумніву, що воно відбудеться в недалекій будучині й тоді ця справа буде розв'язана з задоволенням для всіх зацікавлених сторін.

В міжчасі підготовляються пляни для побудови дальших шістьох будівельних проектів, кожний з них в різній стадії розвитку, з тото три є вислідом наших старань про позичку на будову. Досі уряд затвердив плян побудови 98 житлових одиниць в дільниці Брандер Гарденс в південно-західній частині Едмонтону та 102 житлові одиниці в дільниці Абботтсфілд в північно-східній частині міста. Третій проєкт, який ще досі не має остаточного схвалення Албертської будівельної корпорації, є запроєктований в дільниці Мейфілд, в західній частині Едмонтону. Дальші будівельні проєкти плянуються в дільницях Річфілд та Рандл Гейтс. Початкове плянування тих будівель буде невдовзі закінчене й незабаром будуть подані внески про позичку.

Коли ці проєкти будівель будуть викінчені, а будинки збудовані й готові до замешкання, вони будуть передані в адміністрацію мешканевому відділові міста. То вже буде належати до нього приймати прохання про винайм мешкань, говорити з зацікавленими мешканнями особами, вирішувати, кому винаймити мешкання, адмініструвати ці будинки та вдержувати їх в порядку.

Слідкуючи за справою будови публічних житлових будинків, я завважив дві речі: з інформацій, що приходять до мойого бюра, виглядає, що є більша потреба на малі мешкання, як на великі із чотирьма чи п'ятьма спальнями. Для того є кілька причин, але в основі родини з одною дитиною є звичайно молодші, як ті родини, що мають п'ятеро чи шестеро дітей. І то звичайно є молоді, недавно подружені, родини, що мають невеликий заробіток і потребують найбільше допомоги. Ці родини є мабуть на найнижчому щаблі платень різних драбин в компанії, де вони працюють, й тому вони мусять ждати може кілька років, заки вони будуть заробляти стільки, щоб богли собі дати раду із постійно зростаючими сьогодні коштами прожитку.

Друга заввага, яку я хотів би зробити то... пропозиція і попит. Пересічно 100 обоснованих прохань про мешкання впливає до нас кожного місяця. Наша ціль, з уваги на затримку, яку ми мали, є ще й надалі 1,000 мешкань річно, що було схвалене міською радою. Але навіть, якщо ми осягнемо цю ціль, ми ще й далі не зможемо задоволити всіх прохачів, беручи до уваги обосновані прохання про винайм мешкань, що їх ми постійно дістаємо.

Айвор Дент, мейор

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

ВАСИЛЬ ГАВРЕЛЯК В ЕДМОНТОНІ

В. ГАВРИШ

У зв'язку з Гавреляковими спорами з управою міста відносно його торгівлі земельними площами в Едмонтоні було багато дискусій та суперечок між едмонтонськими українцями, з яких одні завзято боронили Гавреляка, а другі обвинувачували його в нечесності, надуживанні своєї влади, ба навіть в далеко гірших провинах. Навіть тепер ще дехто критикує й мої спомини, мовляв, я стараюся боронити Гавреляка та „очищувати" його від замітів, які висунули проти нього, а за які навіть осудив його суддя найвищого суду Алберти, як одноособова „королівська комісія" й казав йому звернути зароблені на продажеві земельних площ гроші до каси міської управи. Може дещо в тому є рації, але мені здається, що ті, що осуджують Гавреляка, роблять це троха занадто гостро й прикро, забуваючи, що не лише Гавреляк, але й люде іншого походження мали, мають й матимуть часто клопоти, якщо візьмуть на себе якийсь публічний обов'язок, а притому захочуть переводити й свої приватні трансакції. Мені відомо, що кількох едмонтонських бизнесменів-не-українців, яким пропоновано, щоб вони кандидували на едмонтонського мейора, відмовилися, бо сказали, що вони можуть за якийсь час опинитися в такому самому становищі, як В. Гавреляк. Бо якщо вони захочуть і далі вести свої торговельні підприємства, то скорше, чи пізніше попадуть в суперечність із інтересами міста й будуть мати клопіт, як його мав Гавреляк.

Зрештою оправа суперечности приватних інтересів з публічними, чи громадськими не обмежується лише до терену міських управ, вона сягає значно ширше й значно вище. Здається мені, що минулого тижня передавали на радіо, що один з міністрів Онтарійського провінційного уряду хоче резиґнувати зі свого становища, бо він має 90 акрів землі поблизу площі, де мають тепер будувати нове торонтське летовище. Його землю мають закупити теж під летовище й, якщо він залишиться в уряді, він може багато стратити на продажеві землі, бо, якщо він продась землю за високу ціну, хтось може йому зробити заміт, що він дістав високу ціну за землю тому, що він міністер провінційного уряду. Щоб не мати з тим ніякого клопоту, він думає радше зрезиґнувати зі свого становища й продавати землю, як незалежна людина, чим впасти відтак жертвою підозрінь, чи навіть мати якесь слідсво.

Ще більше клопоу мали кандидати на американських міністрів, що мали уділи (шери) в різних компаніях, які стоять у торговельних зв'язках із американським урядом. Вони мусіли перед затвердженням їх на становище міністра американським сенатом, продати свої уділи й виказатися посвідкою продажу перед окремою сенатською комісією. Щойно тоді сенатська комісія давала згоду на затвердження їх на становище міністра. Деякі з кандидатів стратили нераз таки поважну суму на продажеві своїх уділів лише тому, що хотіли бути міністрами. Пам'ятаю ще й досі, кілько шуму було, як мав прийти на становище міністра державної оборони ЗДА кол. керівник великої автомобільної компанії МекНамара, який мав у тій автомобільній компанії дуже багато уділів й як він їх скоро й по низькій ціні визбувався, щоб дістати затвердження сенатської комісії на становище міністра. А й відтак нераз висували проти одного чи другого міністра в ЗДА заміт, що він зв'язаний в такий чи інший спосіб з одною, чи другою компанією, що переводить різні торговельні трансакції з урядом, а він посередно впливає на ці трансакції й відтак із них користає. В нас, у Канаді, таких справ буває менше, але бувають. Тому годі кидати камінням на Гавреляка, що він поступив нечесно, бо таке буває і з іншими, лише може інші мають більше щастя, а може тому мають щастя, що не називаються Гавреляк ...

Певно, що воно було би краще і для Гавреляка і для нас усіх, якщоб того єсього було не було, але, що сталось, не відстанесь, що було, не вернути" — написав мабуть І. Франко в одній зі своїх поезій.

Та Гавреляковi клопоти на тому ще не закінчилися. Його постійні противники висунули проти нього інший заміт .Знову за землю. Десь Гавреляк купив до спілки з контракторами німецького роду землю в кол. містечку, а тепер міській дільниці Беверлі. То було поза кордонами міста, але ту землю відтак Гавреляк та німецькі контрактори перепродали містові Едмонтонові й на тому незле заробили. Знову висунули проти Гавреляка заміт, що він, як мейор міста, заробив добре на продажеві землі містові. Від звичайного договору справа перейшла скоро до адвокатів й міська управа заскаржила Гавреляка за відшкодування в сумі 100,000 дол. Справа та тягнулася роками й коштувала немало грошей. Місто заступав коштовний адвокат з Калґари, якому треба було платити не лиш за його правничі поради, але й за його поїздку до Едмонтону на різні переслухання. До того справу чогось дуже довго проволікали. Майже роками не діялося в тій справі нічого, а, як наближалися вибори на мейора Едмонтону, справу порушували знову, щоб її відтак відкласти знову на два-три роки. Дехто підозрівав, що це роблено умисне, щоб не дати Гавреляковi можности знову кандидувати на мейора Едмонтону, бо, доки суд не вирішив його спору з містом, він не мав права кандидувати. Але, здається, що Гавреляк так чи так вже не мав ні охоти ні заміру кандидувати на мейора міста й тому протягання справи лише коштувало містові чимало грошей. Деякі злобні люде кажуть, що місто витратило більше на кошта судових переслухань та адвокатів, як скористало із судового присуду. Не знаю, як там є, але варто би те знати. Справа остаточно закінчилася цього року тим, що Гавреляковi присудили заплатити містові 95,000 дол. Не знаю, чи Гевреляк ці гроші заплатить, чи буде робити відклик до вищого суду, але добре, що ця справа вже врешті закінчилася. Гадаю, що Гавреляк уже не буде мати з містом більше ніяких клопотів ні судових процесів, які не приносять доброї слави ні Гавреляковi, ані нам усім, бо дають нагоду різним нашим противникам покпити собі і з нього і з нас усіх ...

• Південно - американська республіка Венесуеля закупила в Франції 140 танків вагою 30 тонн кожний, за ціну 60 мільйонів долярів. Танки озброєні 130 міліметровими гарматами.

ВІДВІДИНИ

ПРЕОСВ. ВЛАДИКИ ВАСИЛЯ (ВЕЛИЧКОВСЬКОГО)
єпископа Луцького в Едмонтонській єпархії

27-го серпня, 1972. Преосв. Владика Василь (Величковський) єпископ Луцький, відслужить Архиерейську Службу Божу у церкві св. Покрови у Ванкувері, Бр. К., для Ванкуверу міста й околиць.

3-го вересня, 1972, Преосв. Владика Василь (Величковський) єпископ Луцький, відслужить архиерейську Службу Божу у катедрі св. Йосафата, для Едмонтону міста й околиць.

4-го вересня, 1972, відбудуться у Сейнт Алберт священичі реколекції, що ними проводитиме Преосв. Владика Василь (Величковський).

В п'ятницю, 8 вересня, 1972, в год. 6-ій вечора відбудеться святочний бенкет на пошану Преосв. Василя (Величковського) в готелі Шато Лякомб в Едмонтоні.

Квитки в ціні 10.00 дол. від особи можна купувати в представників Єпархіяльного комітету в кожній едмонтонській парафії, або в о. Б. Снігуровича (11219-58 вул.) або в „Українських Вістях".

Заввага: з уваги на п'ятницю на вечерю подадуть страву з риби.

Ванкувер, Б. К.: – похорон бл. п. Анни Дяків

бл. п. Александер Дяків
† 9.10. 1969

бл. п. Анна Дяків
† 12. 6. 1972

Анна Дяків, по батькові Римар, народилася дня 9-го січня 1896 р. в Бошевцях, повіт Рогатин, Україна.

Одружилася в 1911 р. з Александром Дяковим. Її перший син народився в 1913 р. і цього ж року муж покійної виїхав до Канади заробити грошей на поправу господарства. Він плянував побути лиш кілька років у Канаді, але його пляни змінила перша світова війна. Александер Дяків, підстаршина австрійської армії знав, що, коли повернеться домів, його покличуть до війська, тому залишився в Канаді.

По війні й розпаді Австрії, заробивши грошей, повернув до дружини й сина. А що по війні всего бракувало накупив різного рода речей за більшу суму грошей, щоб помогти родині. Решту грошей переслав через польський державний банк.

Та всі закуплені речі пропали на польській залізниці і, по довгих трудах, він дістав відшкодування в без вартісних польських злотих . Те саме сталося і з грішми пересланими через банк: йому виплатили тією самою безцінною валютою.

В додатку в часі їзди поїздом обікрали його польські злодії з рештки всего, що мав при собі.

Коли Александер приїхав додому, застав свою дружину при засипуванні стрілецьких ровів, покопаних для воєнних дій. З господарських забудувань не остало нічого й треба було братися наперід до будови хати, а потім других будинків. А тут не було за що.

Рішив знова їхати до Канади. Тому однак, що канадський уряд видав закон, що „хто покинув Канаду немає права на другий в'їзд до Канади, Александер виїхав в 1924 р. до Аргентини в надії, що звідти дістанеться до Канади.

В Аргентині працював чотири роки. Колиж канадський уряд зніс заборону, вернув до дому, забрав дружину й сина і виїхав до Канади в 1927 р.

В Канаді поселився на фармі але тому, що через два роки була посуха, подружжя покинуло фарму і переїхало до Алберти, де Александер дістав працю в копальні вугілля. Тут працював до 1946 р., а в тім році виїхав до Ванкуверу, де дістав працю у фабриці штучних добрив (фертилайзер). Тут працював аж до переходу на пенсію.

В Канаді їхня родина збільшилася до трьох синів і одної дочки. Найстарший син Мирослав покінчив середню освіту на рідних землях — в Рогатині, а вищу освіту в Німеччині. В другій світовій війн, щоб оминути вивозу до Німеччини, зголосився до дивізії „Галичина" — І. ДУ. Н. А. По війні переїхав до Англії, де, після нещасливого випадк,у помер.

Другий син Степан покінчив вищу освіту й під час війни зголосився до канадської армії, й як старшина-летун брав участь в боях в Европі.

Третій син Микола записався на університет на журналістику і, щоб підвисшити своє фахове знання, їздив на студії до Англії.

Дочка Наталія скінчила середню школу й працює як мед-сестра („нирса") Анна Дяків діждалася внуків і правнуків, бо всі діти подружилися по відході у вічність її дорогого мужа, з котрим прожила покійна 60 років.

Бл. п. Анна покінчила нижчі кляси середньої школи, була свідомою українкою, читала часописи „Світло", „Українські вісті", „Новий шлях") та книжечки, що їх чи то купувала чи позичала.

Покійна належала до української католицької парафії св. Покрова Пресв. Богородиці, була членкинею Апостольства Молитви, щоденно бувала на св. Службі Божій, приймаючи св. Причастя.

До своїх молитов покійна Анна Дяків кромі своїх щонедільних пожертв зложила 500 доларів на церкву і 850 доларів на чашу.

Будучи в Римі на посвяченні церкви св. Софії жертвувала на неї 1000 долярів, а других три тисячі переслала через нашого Преосвященного до Блаженнішого, від якого дістала грамоту подяки й Архиєрейське благословення.

В очікуванні, коли Господь покличе її до себе, просила покійна Бога, щоб дозволив її дожити до часу, коли прийде з Риму замовлена чаша. Чаша прийшла в неділю 11-го червня. Рано на св. Службі Божій покійна приняла святе причастя з нової чаші, була ще на Вечірні в год. 4-ий пополудні, а в год. 11-тій амбулянс забрав її до шпиталю. В понеділок 12-го червня в год. 4.45 рано відійшла у вічність.

У вівторок в похоронному заведенні відслужив о. Х. Заяць ЧСВВ панахиду по покійній, а в середу рано в церкві св. Покрова відслужив св. Літургію й відпровадив покійну на місце вічного спочинку.

На цвинтарі пращав бл. п. Анну п. І. Станько. В своїй гарній промові згадав про всі знані заслуги покійної Анни, як релігійні так і національні.

В імені родини о. Х. Заяць попросив присутних до залі на тризну, яку просила покійна влаштувати по її похороні.

Хоч був робочий день багато людей прийшло до залі. Підчас тризни п. М. Заяць в коротких словах пояснив традицію тризни в українському народі, а потім прочитав життепис покійної Анни й Александра, що його списала сама покійна недовго перед смертю.

На закінчення п. І. Станько попращав від імені мами синів, доньку і внуків і візвав їх йти в житті слідами покійної мами.

Життепис переклала на англійську мову п-і Ольга Заяць для тих, що не розуміли української мови.

Тризну закінчено молитвою і відспіванням трикратно „Вічну пам'ять".

На прес-фонд „УВістей" зложено 20 долярів.

Щира подяка за жертву, а покійній Анні Дяків нехай милосердний Господь дасть небесне царство і вічну пам'ять між людьми,

KATHY & ED'S ROOFING

Переробляємо та направляємо дахи

ДАЄМО КЕДРОВІ ҐОНТИ ТА ПОКРИВАЄМО ДАХИ НА ҐЕРЕДЖАХ

Для кого ми вже раз працювали, той кликатиме нас постійно

— ОЦІНКИ та ІНФОРМАЦІЇ ДАРОМ —

Найнижчі ЦІНИ в Едмонтоні

ТЕЛЕФОНУЙТЕ до нас в кожній порі дня

Тел.: 454-5966

АСЕКУРУЄМО

Авта, будинки, хатні речі бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), морґеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency

10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандеролькі з нашого товару. **М. Лаврин**

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Відвідуєте свою Батьківщину? Летючи літаком "LOT" є багато легше!

Може ви того не знали, що "Lot" є одною з найстарших літунських ліній в світі. (Фактично, Стефан Джевецкі, поляк, був винахідником теорії пропеллера).

Отже, коли летите літаком "Lot", ви летите в польській традиції.

Літаком "Lot", можете летіти будь-де в Европі. Ми це знали роками.

Цього року, коли звідуватимете Европу, почніть з Варшави, летючи "Lot" польською літунською лінією. Ми трохи різнимося. Ми інтересні. Ми є польська лінія. Попросіть вашого агента подорожей зарезервувати місце на літаку лінії "Lot" в дорозі до вашої батьківщини. Резервувати можна також через будь-яке бюро "AIR CANADA".

LOT
Polish Airlines
1117 St. Catherine St., West,
Montreal 110, Quebec
Phone (514) 844-2674

Йорктон, Саск.: – діямантовий подружий ювілей п-ва Якова і Марії Стратійчук

На столі пишалися традиційні українські калачі, стояли білі свічки, прикрашені українськими стяжечками та ваза чудових стокроток, коли п. Яків і Марія з дому Охітва, святкували свій діямантовий — шістьдесять-річний подружній ювілей.

Обід відбувся в колегії св. Йосифа і на ньому було бл. 60 близьких кревних.

Господарем принятття був Геральд С. Гунчак з Монреалу, який відчитав гратуляційні телеграми від королеви Єлисавети II, прем'єра П. Е. Трюдо, губернатора Саскачевану д-р С. Воробця, прем'єра А. Блекней, о. М. Колодія з Фенікс, Аріз. Тима і Джіма Лисишин з Монреалю, п-и Дебі Гунчак, п-і Г. С. Гунчак, Дженет і Джої з Монреалу і багатьох інших кревних, приятелів і високопоставлених осіб.

Тоаст в честь достойних солeнізантів вніс мейор Леонард Е. Новаковський з Едвардс, Каліфорнія. В імені десяти внуків і шести правнук і в промовив Джеймс С. Шаббітс з Порт Алберні, Б.К. і вручив ювілятам дарунок, а Катерина Новаковська й Катерина Кілер піднесли їм квіти в імені внуків і правнуків.

Дальші побажання склали Степан Шабець з Йорктону і о. М. Кучмяк ЧНІ. Коротко говорила п-і Й. Лисишин, дякуючи гостям за те, що своєю присутністю звеличали той пам'ятний день.

П-во Яків і Марія Стратійчук подружилися 14-го липня 1912 року. Довгі літа п. Стратійчук вчив в школах провінції, а 1916 року став працівником банку „Канадіян бенк оф коммерс" і працював у Кемсак і в Канорі аж до часу переходу на пенсію в 1951 р. П-во Стратійчуки перейшли жити до Йорктону 1964 р., де живуть до тепер.

Соленізанти мають три доньки: Гелену зам. за Йосифом Гунчак — в Едмонтоні, Ґрейс Шабець зам. за Степана Т. Шабець у Йорктоні і Зорію, зам. за Джеймса Лисишин в Монреаль.

Цього ж пополудня понад 150 гостей вписалися ра книги бажаючих всего добра ювілятам. Впис робили гості в часі чайку, що відбувся в їдальні студентської колегії.

Між визначними гостями, що були на тому чайку був Преосв. Владика Андрей (Роборецький) зі Саскатуну ,мейор В. Аллан Бейлі з дружиною, о. Й. Ляшкевич з Канори і о. С. Бахталовський ЧНІ з Йорктону.

Гості, що прибули з подальших сторін були: П-во Й. С. Гунчак і п-во Мартін Ґрагам — з Едмонтону, мейор Л. Е. Новаковський з дружиною, Кевін, Кейт і Катрин з Едвардс, Каліф. Геральд Гунчак з Монреалу, п-і Верден Кілер і Катерина з Тандер Бей, Онт., п-во Джеймс Шабець з Порт Алберні, Б.К., п-а Джоан Шабець і Том Шабець зі Саскатуну, п-і Джеймс Лисишин з Монреалю, п-во Ралф Й. Лисишин з Едмонтону, п-во Мерріл Фіє, Колін і Роксана з Денвер, Кольорадо, п-во Марко Стратійчук зі Сарнії Онт., п-во Іван Д. Стратійчук зі Саскатуну, п-во Г. Д. Стратійчук зі Сван Рівер, Ман., п-во М. Д. Стратійчук з Радіссон, Саск., п: Павло Охітва з Ріджайни, і п-во А. Т. Кілер з Гартней, Ман.

Дякуючи за участь п. Стратійчук сказав на прожиті 60 років у подружжі: „До тепер все було гаразд, а як буде дальше треба почекати і побачити".

Ювілят — то перший голова всеканадської управи Братства Українців Католиків (БУК) в Саскатуні. Про нього пише о. Степан Семчук в книжечці „Братство Українців Католиків Канади" на стороні 21-шій таке: „В 1934 році вибрали першу домініяльну управу, котрої головою став Яків Д. Стратійчук, банкер з Кемсек, Саск.

Середніх літ, спокійний, терпеливий, повновидий, пристійно одягнений, Яків Стратійчук не жалів труду ані самоходу, коли ходило про справу Церкви чи БУК-а.

Звичайно в таких поїздках товаришила йому дружина, а нераз також дочка. Сталий і витревалий був наче антитеза до гарячого і запального у промовах о. Івана Бали ЧНІ та прегарно лагіднив настрій, доповнював цілість тактики БУК-а. При тім всім солідний, розумний і тактовний. БУК мав прегарних людей . . ."

Зрозуміло, що БУК вислав своєму першому голові гратуляції з нагоди небуденного торжества діямантового подружого ювілею.

З нагоди ювілею п-во Стратійчуки передали 10.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а ювілятам бажаємо ще багато милих літ прожити.

Приявний

Едмонтон, Алберта: – вінчання Карла Арнон і Донни Луцюк

В суботу, 6-го травня відбулося в церкві св. Василія Вел. вінчання молодої пари: Карла Арнон і Донни з дому Луцюк. Обряду вінчання довершив о. Й. Шкварок.

Весільне приняття для бл. 200 гостей відбулося в прегарній залі С.Н.Р. будинку.

Головний стіл був прекрасно удекорований. На столі, прибранім барвінком та міртом лежали традиційні українські короваї. За столом сиділи молодята, дружки, дружби, старости, батьки молодої — Юрко та Стефанія Луцюк і молодого — Герман і Руд Арнон, бабуня молодої (по мамі) та господар принятття д-р М. Гарах із Ред Дір, Алберта.

Карло і Донна Арнон

Господар привітав молодят із їхнім великим днем, а відтак згадав, що на весілля приїхало багато гостей з далеких околиць Канади, а саме з Редісон, Саск., Орлів, Саск., Саскатун, Торонто, Судбурі, Онт., Нанімо, Бр. К., Ванкувер, Геффорд, Саск. і Принс Алберт, Саск.

З черги господар представив гостей головного стола і побажав усім приємної забави.

В часі приняття д-р М. Гарах, кузин молодої, підніс тоаст в честь молодої і переказав її життя, переплітаючи поважні науки дотепами.

На адресу молодят прийшло багато побажань Божого благословення зі закликами вести своє життя по тристиянськи та триматися рідної церкви, свого обряду і свого народу.

П-во Луцюки широко знані, визначні громадяни міста Едмонтону та зразкові члени парафії св. Василія постаралися, щоб весілля їх любих дітей Донни і Карла відбулося по християнськи.

Веселі гості вітали злуку двах родин, що наступило через вінчання молодої пари. Родина й гості знакомилися одні з одними і почували себе на весіллі, як родина.

Після вечірної гостини та промов відбулася забава з танцями, яка затягнулася до пізної ночі.

На другий день відбулися поправини в домі родичів молодої, у п-ва Луцюків. При смачному обіді гості та родина весело забавлялися і в той же час пращали молодят , які відїздили у весільну подорож на Гаваї.

По відїзді молодят ще довго забавлялися гості, згадуючи про старе і плянуючи щось нового та доброго на будуче.

При кінці гостини гості дякували гостинним господарям п-ву Луцюк за їх гостину і відспівали їм многая літа.

З нагоди вінчання Донни і Карла, при відході, гості зложили жертву в сумі 15 долярів на нашу дорогу пресу „Українських вістей".

За жертву щиро дякуємо а молодій парі Донні і Карлови бажаємо прожити в здоровлю і щасті много літ.

Приятель

Ростерн, Саск.

ПОХОРОН БЛ. П. КАТЕРИНИ ПРИЙМИ

бл. п. Катерина Прийма

В четвер, 25-го травня, по короткій недузі, померла бл. п. Катерина Прийма на 88-ому році життя. Бл. п. Катерина Прийма, з дому Бурлак, походила зі села Ланівці, борщівського повіту, Україна. Там вона зросла і вийшла заміж за Йосифа Прийму. По кількох роках Йосиф Прийма в 1910-му році приїздить до Канади шукати кращої долі. Два роки пізніше спроваджує до Канади жінку й сина Стефана й разом проживають у місті Ріджайні. По короткому там перебуванні родина Приймів в 1914-му році переїздить на сталий побут в околицю Ростерн, Саск. Тут вони вели свою господарку на фармі.

Виконуючи прикла дно свої господарські обовязки, родина Приймів брала живу участь в церковному й громадському житті української спільноти в Ростерн. Українська громада є одна з перших в Саскачевані. То також дуже свідома й активна громада. Хоча невелика числом, але сильна духом та любовю до своєї віри та традицій. Покійна Катерина була одною з визначніших осіб тієї місцевості, яка своїм словом та ділом давала про від іншим. Останніх кілька років покійна Катерина перевела в Саскатуні в домі ім. св. Йосифа.

Бл. п. Катерина залишила у великому смутку сина Стефана, шість внуків, тридцять правнуків та сестру Татіяну Василик. Похорон покійної відбувся для 29-го травня ц.р. з церкви св. Петра і Павла в Ростерн під проводом о. Петра Криворучки, місцевого пароха, при асисті о. митрата Івана Олійника зі Саскатуну.

Українська громада в Ростерн гідно віддячилася покійній Катерині за її довголітню службу своєю чисельною участю в похоронних богослуженнях, як також у поминальному обіді. Обід відбувся у парафіяльному Домі заходами членок місцевої парафії.

Родина Приймів цією дорогою складає щиру подяку Преподобним Сестрам та працівникам Дому ім. св. Йосифа в Саскатуні за їх сердечну опіку над покійною в останніх роках її життя. Також дякує Всечеснішим Отцям та всім учасникам похоронних відправ за їх святі молитви.

На згадку про покійну зложено 20 долярів на „У-Вісті".

Щиро дикуємо за жертву а покійній Катерині Прийма нехай дасть Господь Бог небесне царство і вічну пам'ять між людьми, з якими і для яких вона трудилася в свойому земному життї. **Присутний**

Едмонтон, Алберта

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

20-го серпня 1970 р. помер бл. п. Пантелеймон Зуб.

Покійний народився у родині Михайла й Євфимії з роду Салук в селі Стібно на перемищині в Україні 4-го квітня 1912 року. В 1942 р. вивезли його німці на примусові роботи і до дому він вже ніколи не вернувся.

За оборону своїх людських прав його запроторили німці до конц-табору, з якого лиш чудом вийшов з життям.

бл. п. Пантелеймон Зуб

По війні одружується з Катериною Скапко і разом з дружиною і донечкою Марусею виїздить до Канади. В Канаді, в Едмонтоні, стає членом парафії св. Юрія Побідоносця.

В Канаді народжується їм ще два сини Роман і Евген. В розквіті сил перестало битися його серце на 58-му році життя.

В другу річницю смерти покійного Пантелеймона Зуб, його дружина згадує його разом з діточками такими словами:

Ой піду я на цвинтар квіти посадити, тай за твою душу Богу помолитись. Бо від коли ти помер, я тебе не бачу, але прийду на могилу та гірко заплачу. Бо без тебе тяжко мені на тім світі жити, Отож треба рано-вечір Господа просити.

І так довго як я буду на тім світі жити, то я буду на могилу завжди приходити. І так само дітям кажу, щоби добрі були, молилися рано-вечір, тебе не забули.

Вдова Катерина і діти Маруся, Роман і Евген

Вісті з Едмонтону

Святоюріївська рідна школа в шкільному році 1971/72

В суботу, 24 червня св. Літургією в церкві св. Юрія та роздачею свідоцтв, закінчився черговий шкільний рік в святоюріївській рідній школі.

Цілий ранок падав нагальний дощ, який не створював пригожих обставин святочному дневі нашої рідної школи. Але ж, як радувалося серце, коли ми старші бачили вщерть виповнену церкву рідношкільниками. Ідея служіння рідній справі виявилася сильнішою за несприятливу негоду й думалось усім нам — виховникам дітвори: загартованою до життєвої боротьби вийде ця молодь, що виховується під крилами рідної школи. Вона буде радістю батькам, потіхою вчителям і надією рідній Церкві та народові.

Святоюріївська рідна школа від початку свого існування поставила цю високу ціль в основу своєї праці й остає їй вірною увесь час. Спостерігаючи суспільно-народнє життя нашої спільноти тут в Едмонтоні, бачимо, як багато колишніх учнів нашої рідної школи сьогодні вже звели нове гніздечко української родини тут на поселенні й вкоротці їхні діти засядуть у тих самих рідношкільних лавках, в яких їхні батьки сиділи. Ці нові й многонадійні громадяни є добрими членами своєї Церкви і народу. Ми теж свідками відрадного явища на університеті, де багато наших бувших учнів студентів є добрими представниками української національної спільноти в Канаді. Вони і свідомі діти свого народу і передові в університетських студіях. При цьому вони добре володіють українською мовою і „не стидаються" нею користуватися поміж собою, стрічаючись на університеті у вільному від зайнять часі. То направду відрадне явище. Ним треба радіти, бо давніше його не було. Немає сумніву, що солідна праця в рідній школі багато причинилася до покращання становища нашого високошкільного студенства. Самі студенти це підкреслюють.

То ж і в цьому році наша рідна школа не понизила своєї праці. Попередні успіхи є для учителів надхненням до посиленої праці і про неї треба говорити з признанням. Участь нашої рідної школи в цьогорічних шевченківських святкуваннях в ювілейній авдиторії дала змогу широкому загалові української громади про те переконатись. Виконання нашою рідною школою сцени „Золотий колос" не тільки заслужила на загальне признання майже двітисячної публіки, але годилась до сфільмування, щоб зберегтись тривалою пам'яткою в архіві Шкільної ради при місцевому відділі КУК. Вдруге наша рідна школа виступала на святі 40-річчя Братства Українців Католиків Канади. І цей виступ здобув собі признання публіки.

Та публічні виступи не є метою нашої рідної школи. Наше завдання дбати про добрий рівень ріндошкільного навчання. Воно основа до дальшої науки на курсах українознавства, а опісля й на університеті, де українська мова є кредитованим предметом. Дотримуючись пляну навчання, випрацьованого Шкільною радою при КУК, наша рідна школа три перші роки навчання присвячує вивчанню матірної мови в письмі і слові. Історія й географія України то предмети вищих кляс рідної школи. Інші предмети навчання: то рідний обряд та релігія, спів та в рямцях відповідних до діточого віку натяки на українську культуру, мистецтво, традицію. Дні української державности, Листопадого зриву, роковин Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки — то свята, приготовані та переведені поодинокими учительками в клясах з участю батьків. Вони ввійшли вже в традицію нашої рідношкільної праці. Треба тільки просити Господа Бога, щоб не опускав нас зі своєї всемогутньої опіки та створював благословенні сприятливі обставини праці для нашої рідної школи. Це благословення ми дотепер відчували й то наявно.

Науку вела наша рідна школа підчас тижня в четверги, п'ятниці та суботи, а вівтірки та в четверги працював окремо садочок. Науку осінню минулого року розпочало 188 учнів. Закінчило її у червні 177. Десять учнів вибуло в часі шкільного року. В садочку, що його вела п-і С. Тарнавська було 16 дітей. Стільки ж дітей було і в першій клясі, яку вела п-і С. Климкович. Другу клясу, що в ній навчалось 24 учні, вела п-і А. Байрак. Третю клясу з 36 учнями вела п-і С. Климкович. У четвертій клясі, яку вела п-і О. Манастирська, навчалось 31 учнів. П'яту клясу з 28 учнями та шосту з тринадцятьма вела п-і С. Климкович. При нашій рідній школі існує окремий українсько-англійський відділ, що має свої видимі успіхи в учнях, які перейшли до українських відділів та й навіть успішно навчаються тепер на курсах українознавства. Цього року в цьому відділі було 13 учнів. Вела його п-а Л. Федорків. Релігії та українського обряду в усіх клясах учили парафіяльні отці душпастирі.

При нашій рідній школі існує підручна бібліотека, з якої користають учні під доглядом своїх учительок. Співпраця дому зі школою є доповненням праці рідної школи й тому вчительки відбували конференції з батьками, поручуючи на них питання науки та окремо поступу поодиноких школярів.

Наша рідна школа взяла цього року участь у змаганнях започаткованих місцевою Шкільною радою при КУК. Учні старших кляс випрацьовували самостійно завдання на тему: ‚Чому мушу вчитися української мови" та „Майбутнє української мови в Канаді". Хіба вичислені учні своїм числом відповідять на питання який був успіх у змаганнях: Британ Роман, Бойко Ліда, Дацьків Ксеня, Дедів Оксана, Дерев'янка Петро, Зу

(закінчення на стор. 7.)

Повідомлення хору „Дніпро"

Постійний зв'язок хору „Дніпро" з українською громадою Едмонтону вимагає від членів хору скорочення цьогорічних літніх ферій. Тому управа Хору звертається із гарячим зазивом до членів і всіх охочих вступити в члени хору, явитись на першу пробу понеділок 21-го серпня б.р. в осмій год. вечора в залі УНО. З того дня хор починає нормальну працю.

На черзі є такі виступи: 27-го серпня в Елк Айленд парку на „Українському Дні"; 24-го вересня хор запрошений дати пів-годинний концерт в Албертському провінційному музеї. 1-го жовтня б.р., в 40-кову річницю Українського Національного Об'єднання (УНО) в Едмонтоні, хор візьме участь в концерті з приводу названих організаційних роковин.

Тому, що хор має в програмі своєї праці, як одне із основних завдань служіння українській громаді, управа хору, бажаючи виконати це завдання, просить хористів негайно відгукнутись на цей зазив.

І. Хома — прес. рефер.

ПРОМИНУЛО 16 РОКІВ НАВЧАННЯ

Шкільний рік 1971/72 на Курсах українознавства ім. І. Франка в Едмонтоні закінчився в п'ятницю, 23 червня ц.р. в залі УНО, що його започаткував молитвою о. катехит Р. Ганкевич і коротким словом голова Батьківського комітету інж. д-р Б. Рудик. На початку окремою програмою вшановано патрона курсів І. Франка.

Спільний хор учнів Курсів українознавства ім. І. Франка відспівав, під проводом свого дириґента та управителя Курсів Степана Гроха, пісню „Вічний революціонер", слова І. Франка, муз. М. Лисенка, при фортепіяновому супроводі Вероніки Чучман, учениці V курсу, та закінчив її піснею „Не пора, не пора", слова І. Франка, муз. Д. Січинського, що стала немов другим національним гимном. Добру доповідь про творчість і значення І. Франка виголосив Ігор Говда, учень 5-го курсу. Відоме оповідання І. Франка „У кузні" прочитали учні/ниці V курсу: Рома і Роксоляна Ількін, Ліда Лагола, Вероніка Чучман, Роман Бумбак та Ігор Недошитко. Пролог до поеми „Мой сей" І. Франка віддеклямувала учениця V курсу Дарка Брода, а його поезію „Як би ти знав" Галя Тобейчук, учениця III курсу.

З вичерпного звіту управителя Курсів українознавства Ст. Гроха приявні, батьки й учні, довідались, що на Курси вписалось 121 учнів(ць), продовж року вибуло 8, кляcифіковано 113 учнів(ць), з яких 105 закінчили успішно, 8 з поправками. Тому що на Курси зголосилось чимало учнів(ць) з дуже слабким знаням чи радше повним незнанням української мови, всіх 21, зорганізовано для них початковий курс, на якому навчання української мови проводив учитель сепаратних шкіл Григор Порохівник зорово - слуховою методою Чілтона. На Курсах навчали два катехити: о. Р. Ганкевич (учнів українців католиків, яких усіх було 93) і о. протоієрей О. Фляк (учнів православних, яких усіх було 20); крім того на Курсах було 7 учнів інших віровизнань. Оба оо. катехити подавали відомості з релігії учням початкового, I, II і III курсів. На V курсі започатковано в шкільному році 1971/72 виклади про український світогляд, дуже корисні для майбутніх виховників і провідників молодіжних організацій. Як і минулими роками, навчання на Курсах Українознавства відбувалось у школі св. Василія В. Цього року Курсам відведено 7 кляс, заходами тодішньої голови Шкільної ради при КУК п-и Марійки Фляк та заступника тодішнього голови інж. М. Фляка. Перше півріччя тривало від 4 вересня до 18 грудня 1971 р., друге від 15 січня до 17 червня 1972 р., по суботам, разом 37 днів. Навчання почалось спільним богослуженням, що його відправив о. Р. Ганкевич у катедрі св. Иосафата та о. прот. О. Хом'як в катедрі св. Івана для учнів обох віровизнань. Як і минулими роками на Курсах викладали українську мову й граматику, українську літературу, історію та географію України, українську культуру, крім відомостей з релігії та український світогляд. Викладачами на Курсах українознавства були, крім згаданих обох оо. катехитів, Гр. Порохівник (теж кредитовану українську мову: 10, 20 і 30), І. Бумбак, Ст. Грох, Ю. Маївський, В. Паїк, Я. Росляк, Ю. Стефаник, п-а М. Фляк і М. Хом'як. Крім навчального матеріялу учителі знайомили учнів з звичаями і традиціями української нації, присвячуючи окремі гутірки з нагоди свят Різдва Христового, Великодня та важливіших національних роковин: 1 листопада, 22 січня, роковин героїв і на теми українського народного мистецтва. З виховною метою управа Курсів українознавства з викладачами зорганізувала дві імпрези зусиллями української молоді. І так 12 березня відбувся в „Ювілейній авдиторії" спільний шевченківський концерт заходом Шкільної ради при КУК, при співучасті всіх Рідних шкіл, в якому Курси українознавства, крім участи у спільному хорі під проводом Ст. Ґроха, виступили з трьома точками доповідь: виголосила учениця IV курсу Леся Цинцар; з збірною деклямацією, що її підготовив І. Бумбак, виступили учні старших курсів і з сольо-співом учениця IV курсу Галя Дитиняк. На закінчення ж шкільного року виступили учні з програмою в шану патрона Курсів І. Франка. Крім того учні Курсів українознавства зі своїми викладачами взяли участь в урочистому піднесенні українського національного прапору 22 січня ц.р. на площі біля міської управи, що його підтягнула на щоглу ц.р. заступниця посадника п-і Ю. Еванс у приявности тодішнього голови відділу КУК д-ра В. Гирака, духовенства обох Церков, учнів Рідних шкіл з учителями та численного українського громадянства.

Усні складали оплати по 4 дол. місячно (від двоє дітей менше) й ці дрібні оплати були основою фінансів Курсів українознавства так, що ледве зв'язували кінці з кінцями. При кінці шкільного року міністер культури, молоді і дозвілля Г. Шмід прислав Курсам допомогу 300 дол., а Шкільна рада при відділі КУК 100 дол. на нагороди учням-відмінникам за успіхи в навчанні.

Гр. Пороховник роздав посвідки кредитів за українське 10 і 20. Опісля опікуни 4-ох курсів: п-а М. Фляк, І. Бумбак, В. Паїк та М. Хом'як роздали свідоцтва учням від I до IV курсів.

Випускникам V курсу, що його закінчили всі 13 учні (ці), роздав дипломи в неприявности опікуна Я. Росляка, якого саме тоді обрали головою відділу КУК на Зборах в УНДомі. З тої нагди М. Хом'як виголосив коротке слово. Нагороди відмінникам вручив голова Шкільної ради, тепер учитель МекЮвен каледжу, В. Савчук, після короткого слова. Зпоміж початківців 3-тю нагороду отримав Орест Романюк. На I курсі другу нагороду отримали: О. Кисилиця і Маруся Червак, а третю нагороду дістали: Надя Солтикевич та Богдан Ільків. На II курсі другу нагороду вручено ученицям: Христі Вацке і Ліді Климкович; третю нагороду дістали: Віра Ільків, Оксана Небожук та Р. Руданець. На третьому курсі першу нагороду дістала Галя Тобейчик, другу нагороду отримали учні: Орест Цинцар і Роман Гуглевич, третю нагороду дістали учениці: Галя Кокурба і Галя Саварин. На IV курсі дістала першу нагороду Олеся Цинцар, другу нагороду отримали: Ольга Британ та Ігор Рудик, третю нагороду отримали: Галя Дитиняк та Орест Солтикевич.

Зпоміж випускників V курсу перша нагорода припала двом відмінникам, які осягнули пальму першенства: Рома Ільків та Ігор Ґовда, другу нагороду дістала Роксоляна Ільків, третю нагороду отримали: Вероніка Чучман та Ліда Лагола.

В імені батьків подякував викладачам і зокрема управителеві Курсів Українознавства Ст. Ґрохові, інж. Я. Гуглевич і тоді о. прот. О. Фляк провів кінцеву молитву. Опісля вдоволені батьки та учні мали змогу оглянути виставку ґеографічних експонатів та виставку книжок і придбати собі деякі книжки з видання ОПДЛМ, що їх вже повних чотири роки з посвятою влаштовує невтомна культурно-освітна діячка епархіяльної управи п-і О. Росляк. **М. Х.**

Новий український Дім для старших заслужених громадян

У південному Едмонтоні будується новий модерний дім для старших громадян, які можуть замешкати разом у свойому гарно-викінченому та частинно умебльованому мешканні (світ-і) за два місяці відтепер.

Тому просимо голоситися завчасу, щоб не чужі, — але наші люди на старість могли замешкати у цьому вигідному домі „Веснівка" біля найбільшої української церкви в Едмонтоні, через дорогу від культурного центру, у сусідстві своїх священиків і Сестер, та у товаристві своїх людей.

Це місце надзвичайно надається на спочинок, де старші люди зможуть спочити по трудах, зазнати вигоди й радости та перебувати як одна велика українська родина. Вже не маємо багато вільних місць.

Голоситься сейчас до парафії св. Василія.

St. Basil's Parish
7007 - 109 Street
Edmonton, Alberta
Phone 434-8010

Табір пластового юнацтва

ЕДМОНТОНСЬКОЇ СТАНИЦІ

„Не підробляймося під час, а визначаймо час собою" — пластове гасло на цей рік. Пластові цьогорічні табори пройшли під цим гаслом, як також під гаслом 60-ти річчя Українського Пласту. Табір едмонтонської станиці, юнаків і юначок відбувся від 1 — 9 липня в підгірю Скелистих гір — Кутней Плейнс. В суботу пообіді пластуни приїхали на місце таборування автобусом і розтаборились двома окремими таборами над потічками Білий Заяць і потік Вілсона.

Дівчата назвали свій табір „Іскра в темноті" а хлопці „Снігові обрії". То були курінні табори. Характеристичне, що табори підготовляли при помочі виховників, і творили команду таборів самі юнаки і юначки. Курінна команда стала таборовою командою. У таборі юнаків: командант — Мирон Базюк, зв'язковий куреня, Михайло Саварин — писар, Зенон Мартинків — бунчужний, Андрій Кунда — інтендант, Роман Стефанів — скарбник і обозний. Інструкторами були: Мирон Стефанів, Ярко Скрипник і Юрій Котович. Табір юначок: командантка — Софія Трильовська, зв'язкова куреня, заступниця — Марійка Татчин, писар — Олеся Цинцар, бунчужна — Ліда Кунда, скарбник — Марта Горбай, інтендантка — Дарка Васараб, господар — Тася Хома, санітарка — Тереса Вареница, хронікар — Галя Дитиняк. Інструкторками були Дарка Порохівник і Катруся Урбан. Кілька днів були на таборі й мали гутірки: станичний Петро Саварин і пресовий референт Ольга Саварин. Через кілька днів гірську школу вів адв. Ярослав Росляк.

Таборувати то практично пластувати. Тому Пласт вимагає від своїх членів обов'язкової участи в таборах, а якщо хтось без оправданої причини два роки підряд пропускає табір, його виключають з Пласту. В практиці табір дає стільки юнацтву, що цілорічна праця в домівці. Без практичної праці на таборі праця в домівці стає нудною й юнацтву виглядає без цілі. Зокрема цікаво обсервувати працю й успіхи курінних таборів.

„Курінний табір: то табір, який плянує, підготовляє і переводить діючий провід куреня (курінна команда з радою гурткових) при активній допомозі зв'язкової (зв'язкового) і впорядників поодиноких гуртків для членів свого куреня" — допоміжні матеріяли для юнацьких таборів 1971 р. Юнацтво ще перед табором активно включається в його підготову. Це їх стимулює й зацікавлює. Ніякі труднощі чи невигоди не грають тут ролі — то вони хочуть щось зробити, в протилежності до того, що їм кажуть щось робити. Отже юначки рішили, що цього року

(продовження на стор. 8.)

БАТУРИН

Історична повість (44)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Він привіз повні тачки старих, з каменя точених куль, що лежали купою на валі, непотрібні нікому. Бере одну за другою й високо понад голови своїх пускає їх на ворогів. За кожним кидом, зпоза валу чути зойк, знак, що куля на пусте місце не впала. «Моя гармата ніколи не хибить», — говорить вдоволено й дальше пускає пудові каменюки, ніби це не кулі, а галушки.

Ніхто не дивується його силі, його тихому завзяттю, бо в кожного є своє діло власне. Щасливий, хто має мушкет і набої! Ладує, міряє, стріляє, — і знов, і знов, забуваючи за тою пильною роботою про все.

Але таких щасливих мало.

Ті з мушкетами на самому переді. Дуло проти дула.

Їх найбільше паде. За кожним разом, як ворог вдереться на вал, на них перша черга ступати з ним у рукопашний бій. До очей собі скачуть, стискаються смертельними обіймами, аж кости тріщать, аж очі вискакують з лоба.

Таких приступів відбили наші чимало.

Ворожа сила ломилася на козацькім завзяттю. Комуж би на гадку могли прийти ті що раз то инші способи оборони. Ось з батуринського присілка гончар нічого не робить, лиш з пожарища здорові головні добуває й тягне. Люди розступаються перед ним, він розмахується і горюча ломака, як кольориста ракета, летить на густо збиті поруч себе голови москалів. Розступаються, верещать, подаються.

І знов, і знов.

Кольористі огні пускає батуринський гончар. А його син, парубок молодий, як із мармору кутий, поборовши москаля в рукопашнім двобою, бере його за ноги, розмахується і як сніп через банти в стодолі перекидає через вал на другий бік. «Вертайся до своїх», — приговорює за кожним разом.

Мотря бачить ці бої, що нагадують безсмертну поему Гомера, й очам своїм не вірить. Як бігла звідси до вежі, то гадала, що москалі вже вдерлися в город і що нема сили, котра моглаб виперти назад.

А всеж таки їх відперли, і раз, і другий, і може десятий, змаганням немає кінця.

Наші по лицарськи бються.

Так шож! І найбільшому лицарству буває кінець. Колиб не Ніс, колиб не тая зрада! А так . . . І Мотря бачить, що в безладній боротьбі наші не витримають довго. За багато сил тратять.

Продирається вперед. Дехто пізнає її. «Мотря Валилівна тут! Мотря Василівна з нами!»

Чує, що радо вітають її, хоч що значить вона, жінка втомлена й виснажена до краю?

Стає біля коваля. Він уже останніми кулями кида. «Дядьку! — Беріть провід. Без проводу нас переможуть».

«Як гадаєте, Мотре Василівна?»

«На землю», — говорить Мотря.

«На землю!» — гукає громовим голосом коваль.

«Допустити їх до валу, а тоді стріляй і вали в них, чим хто може».

Коваль повторює приказ.

Козаки з мушкетами криються за валом, міщани, парубки, хлопці припадають до землі. Москалі гадають, що батуринці перестрашилися нового приступу і втікли. Збитою лавою посуваються вперед від брами, вузкою вуличкою між двома високими стінами старих мурів, до того валу, з козацьких і московських трупів, що виріс протягом яких двох годин, мов остання охорона загроженої столиці. Посуваються, розтручуючи по дорозі ранених і трупів, певні остаточної побіди, певні того, що ввійдуть у город.

Ще тільки кроків може сто відділює їх від валу, як нараз: «Пали!»

Грюхнули мушкети, посипалися довбні, колоди, запалені головні, з могучої долоні коваля вихопилися і зажужжали в повітрю одно за другою дві останні камяні кулі. Ворог, не вспівши вистрілити, захитався, заметушився і з криком та вереском подався назад, оставляючи чимало ранених і вбитих.

«Пали!» — гукнув ще раз коваль і в забарикадованій брамі счинилася така суматоха, якої там нині ще не було, хіба тоді, як падало склепіння. Люди на людей напирали толочили себе, з мушкетами кидалися на себе, розбивали собі черепи, кололи триграними штиками, торощили себе.

Коваль, побачивши несподіваний успіх, хотів, щоб наші приступом на москалів ішли. Мотря не радила. «Нам треба щадити людей. Підіждемо, аж вони на нас підуть». Ждали. Не сталося це так скоро, бо ворог довго не міг прийти до себе. За той час батуринці винесли трупів набік і раненим осмотрили рани. Ранених було чимало. Поки йшла невпорядкована боротьба, годі їм було видістатися з безладної товпи, неодин, не маючи хвилини спокою, стріляючи, або кидаючи чим-там безупинно, не помічав навіть, що в нього ллється кров, — аж тепер це побачив, або почув і відходив на бік, під мур, де старі козаки тамували кров хлібом і павутиною, або прямо стрільним порохом, розпущеним у слині. Хто з ранених почував у собі силу, вертав назад у бій, хто ні, оставався під муром, дожидаючи вислідів важкої боротьби. Не перечислилася Мотря. Москалі дійсно ще раз наступили і їх ще раз так само, і з не меншими втратами, відперто. Доріжка від валу до воріт, котрою вони наступали, так густо встелилася трупом, що салдати топтали по них, як по подушках. Замість тупоту чобіт, чути було зойки та стони, бо між трупами були ще й живі, тяжко ранені, що конали під підошвами своїх братів.

В Батуринців вступала нова надія. Були й такі, що після відбитого приступу перелазили за вал і забуваючи про страх і небезпеку, виривали з рук московських трупів теплі ще мушкети, відтинали від ременя, або з ременем здирали порошниці і щасливо вертали до своїх. Гостити́муть ворога їх власними кулями і з їх власних рушниць.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
206 McLeod Bldg. — 424-9645
10128 - 100 St., Edmonton

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

ОРБІТ Co.
10219 - 97 вулиця,
ЕДМОНТОН 15, АЛТА
ОРБІТ
Висилаємо всілякі посилки з нашого великого складу товарів, який маємо найкращий, а в Україні найбільш придатний. Пересилка триває 6 тижнів.

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ
Кошториси даром
З ФАБРИКИ ДО ВАС

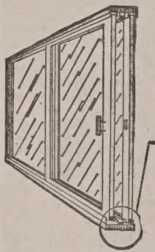

Похиле підвіконня включує:
— вінилеву щілину (не допускає морозу)
— система для пересування ніколи не спраьляє клопоту

Ми можемо прикрасити Ваш дім цими чудовими дверми „Суприм" до патіо

СТАРЕ — НОВЕ

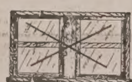
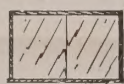

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею

СТАРЕ — НОВЕ

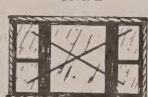
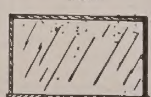

10 РОКІВ ГАРАНТІЇ НА ЗАМКНЕНІ ЧАСТИНИ
Професійна інсталяція
SUPREME WINDOWS LTD
429-0833, Evenings 475-2597 9654 - 106A Ave.

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

(закінчення з стор. 2.)

очевидно, уряд та санітарні комісії роблять усе можливе, щоб бодай зменшити число хворих на трахому, одначе з уваги на загальну неохайність серед арабського сільського та пустинного населення, яке часто має за мало води для приготування страв чи пиття, важко переводити боротьбу за чистоту. Араби часто на пустині живуть у маленьких, примітивних хатинках, звичайно на одну кімнату, в якій часто ще держать і овець, або курей, якщо найде негода, чи холод. Пустинний вітер часто навіває гуди мілкого піску, який всувається в кожну шпарку і покриває все жовтавою верствою піщаного пилу. Перед ним нема способу захоронитися, зокрема на пустині, де нема ні дерев ні корчів, лише кругом жовтосірий пісок. Ясно, що з, уваги на того роду життєві обставини, й поняття арабів про чистоту є зовсім відмінні від наших й через те готелі навіть зазначені в довідниках як „готелі першої кляси", зокрема по малих містах, не відповідають готелям „першої кляси" в нашому понятті.

Певно, що у великих містах, як Єрусалим, Тель Авів, Гайфа, чи інших ізраїльських містах є дійсно дуже порядні й дуже дбайливо вдержані готелі, але там ціни дуже високі й, звичайно, в цих готелях немає місця. Через те я завжди залюбки користувався приміщення в гостинницях оо. францісканів, де є чисто й де є порядок та де є добрий, хоч невибагливий харч. До того, хто раз побував на арабському ринкові й бачив розвішені там куски м'яса, на які осідає пил та по яких лазять мухи, той певно буде дуже обережний з арабською кухнею. І тут знову друга причина, чому я все заїздив до гостинниць, де про харч дбають та варять черниці, які таки варять добре, чисто, а передусім дістають м'ясо прямо із різні, чи навіть їхні помічники-араби самі ріжуть худобу, баранів, чи курей і тому мешканці гостинниць завжди впевнені, що їдять добрий та здоровий харч. Хоч наш готель не був надто чистий, але харч був добрий, смачно й чисто зварений та дбайливо поданий. Про це впевнив мене Джордж, а відтак підтвердив це й мій приятель о. настоятель францісканської гостинниці в Єрусалимі „Каза Нова", який і замовив для нас приміщення в цьому готелі із шумною назвою „Галилея".

А відносно порядків у готелі „Галилея" то деяке пояснення дав мені ще хтось із наших прочан. Перед нашим від'їздом з Назарету до Єрусалиму підійшов до нас керівник („менаджер") готелю й зачав говорити... по українськи. Виявилося, що то був жид, родом із Бучача, який опинився в Ізраїлі й працював керівником готелю, що його власником є араб-мусулманин. Він передтим у готелі ніколи не працював й тому не визнавався добре на всіх готелевих проблемах й тому в готелі були різні недоліки.

Щастя, що ми в Назареті були лише три ночі, то й не мали в готелі багато проблем, бо інакше наші прочани були б таки добре нагодували. Хоч вже другого дня, як всі важніші недоліки були поладнані, прочане вже не нарікали, знаючи зрештою, що ми й так скоро залишимо Назарет і переїдемо до Єрусалиму, звідки будемо відвідувати Святі Місця в Юдеї.

ЗГОЛОШЕННЯ НА ПРОЩУ ВРАЗ ІЗ ЗАДАТКОМ 200.00 ДОЛ. ПРИЙМАЄМО ДО КІНЦЯ СЕРПНЯ

Групова Проща до Святої Землі
ТА ВІДВІДИНИ ІСТОРИЧНИХ МІСЦЬ У ТУРЕЧЧИНІ
ВІД 3 ДО 23 ЖОВТНЯ 1972 Р.

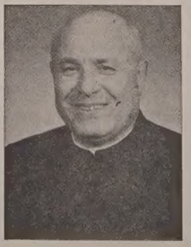

ВІДВІДАЙТЕ:
ЄРУСАЛИМ ТА ІНШІ МІСЦЯ В СВЯТІЙ ЗЕМЛІ
В ІСТАМБУЛІ: СОБОР СВ. СОФІЇ, де посли князя св. Володимира вирішили прийняти християнство; музей, палату Топкапі, де жила султанша українського роду Роксоляна, руїни міста Ефесу, де похований св. Іван Богослов та де є гора Божої Матері та інші історичні місця в Істамбулі.
УКРАЇНСЬКІ ІНСТИТУЦІЇ В РИМІ ТА ЧУДОТВОРНЕ МІСТО ЛЮРД У ФРАНЦІЇ.
21 ДНІВ — 1,372 долярів
В ЦІНІ ВКЛЮЧЕНІ: переліт, переїзди з летовища та на оглядини всіх місць, готелі та гостинниці з повним харчем, оплата за відвідини музеїв.
ТУРУ ПОГОДИВСЯ ВЕСТИ: — о. митрат М. Сопуляк, який побував у всіх місцевостях.
Наше бюро полагоджує справи всяких подорожей.
ЗА БЛИЖЧИМИ ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО:
ІВАНА ДОРОСЕВИЧА
ПОДОРОЖ ВІДБУДЕТЬСЯ ЛІТАКОМ КАНАДСЬКОЇ ЛІНІЇ СІПІЕр
Astro Travel Service
10019 - 103 Ave. Centennial Bldg. Tel.: 423-2351
Edmonton, Alberta

У СПЕЦТЮРМІ Ч. 410

З КНИГИ СПОГАДІВ «ЧЕТВЕРТИЙ ВИМІР» (2)

У Вихоревку (селище неподалік Братської ГЕС) ми приїхали вдень, і спецконвой довів мене до нового місця.

Дивлячись ззовні на тюрму, я дивувався: до якої безнадії можна довести обрис житла.

Край селища, оточений посірілою від давности дерев'яною огорожею і забороненою зоною з вартовими вежами, стояв одноповерховий, сірий, приземкуватий рівнобіжник з бетону. Згодом мені розказували, як його будовано: на мерзлоту поклали рядом рейки й залляли їх бетоном — це підлога. Тоді вбили в землю рейки навсторч одну біля одної й теж залляли бетоном — це стіни. Зверху поклали також рейки, але тонші, від вузькоколійки, і забетонували стелю. Це непробивне залізобетонне склепіння будували в взимку, а для того, щоб бетон краще застигав, — до нього досипали соли. Тому тепер стіни, стеля й підлога були завжди вологі.

Мене привели в малу вартівню. Зразу ж посипалися грубі образи, матюки. Я зрозумів, що тут така процедура зустрічі нової людини — відразу ж хочуть узяти в шори. Я ніколи в таборах не грубіянив, тож і тут намагався показати тим людям, зіпсутим владою над нашим життям, що такий тон зі мною неможливий. Даремно. Після брутального обшуку з роздяганням догола, мені видали стару куртку і штани з тонкої бавовняної тканини. Залишили мені ватянку й ушанку. З речей дозволили взяти хусточку до носа, коверти, папір та олівець — більш нічого «не полагалось». Це страшний вислів, побутуючий у поневоленій Росії: «не положено». Цю фразу можна почути і в уряді, і в школі, і у фабриці. Життя обмежене рамками примусу: дозволено — не дозволено. У всьому знай свою заборонену зону. І люди так уже до цього звикли, в основній масі так підкорилися, що й не помічають.

З вартівні й речевої комори, куди здали й мою валізу, ми вийшли в довгий вузький коридор, слабо освітлений електричними лямпами і більш схожий на тунель, що проходить здовж будинку. Обабіч видно було чорні залізні двері, перекладені впоперек металевими штабами з великими зовнішніми колодками. У кожних дверях, як і скрізь у тюрмах, отвори для підглядання з коридору: «вовчки», закриті з коридору засувками. Мене підвели до камери ч. 2, вартівник відімкнув колодку, зняв засув, а тоді відчинив унутрішній замок, вбудований у двері. Заскреготіло залізо об залізо, і масивні двері відчинилися. Я ввійшов. Насамперед вразив мене морок у камері. На вулиці був іще яскравий зимовий день.

Ззаду загуркотіли двері і забряжчав засув: я «вдома». Камера мала приблизно 15 квадратових метрів. У стіні проти дверей вікно , а під ним суцільні нари на восьмеро людей, зроблені з грубих дерев'яних колод, переплетених упоперек металевими обручами у проміжках 30-40 сантиметрів. Другі, верхні нари були лише з боків, на двоє людей. У сутінках маячіли сірі тьмяні постаті у таборових ватянках. На підлозі у вибоїнах бетону було видно лід, вікно було покрите грубим шаром льоду, а на стіні, що до вулиці, лежала верства заморозі. Із стелі звисали краплини, по бічних вологих стінах слизила вогкість. Усе це я побачив іще в дверях. Досвідчене око арештанта відразу відзначило: гірше не може бути.

— Чого всміхаєшся, Абраґіме? — почулося з нар, а я й не помітив, що всміхнувся.

— А що ж більше залишається? Тільки сміятися, — відповів я і підійшов до нар. Вітаючися з людьми, я побачив, що декого з них знаю. Тут було дев'ять чоловіка, мене додали як десятого. Як виявилося згодом, на нижніх нарах вісім чоловіка могли лежати тільки на боках. Уночі ми мусіли обертатися одночасно.

Укривалися ми якимсь драним лахміттям, званим ковдрами. Сирий холод у камері пронизував наскрізь. Піч виходила на дві камери й була огороджена гратами, щоб ми не могли розібрати цегол і втекти через комин; але також не можна було підійти погрітися. Як згодом я дізнався, нам давали на день два поліна для кожної печі, а поліно — це четвертина розколеної колоди. Піч була ледь тепла і, певна річ, камери не нагрівала. Тільки наші тіла нагрівали повітря в цьому залізобетонному кубі. Світло майже не проходило в камеру крізь покрите льодом маленьке заґратоване вікно. Над дверима був вузький проруб, куди вставлено електролямпочку не більше 25 ватів. Світло від неї ледве проникало жовтим променем у камеру.

У цьому жовтосірому сутінку люди сиділи згорбившись, закутавшись щільно у ватянки, стараючись не втратити крихти внутрішнього тепла тіла. Обличчя були сірі, шапки насунуті на очі.

Біля печі стояв легкий дерев'яний стіл і лавочка. У куті металеве відро традиційної «параші». В убиральню тут водили тільки один раз на день, єднаючи це з так званою прогулянкою.

· **Етіопський (абісинський)** цісар Гайле Селазіє відзначував урочисто 80-річчя життя та 42-річчя володіння Етіопією. Між різними дарунками, що їх дістав Гайле Селазіє був дарунок від президента ЗДА Р. Ніксона: 80 зерен насіння" червоного дерева", що росте в Каліфорнії.

Табір пластового юнацтва

(продовження з стор. 6.)

сардинок на табір не беруть і т.п.

Все ж таки потрібно деякого досвіду, щоб вести табір, то юнацтво собі усвідомлює. Отже запрошено сеньйорку Надю Цинцар допомогти їм замовити харчі, а сен. Мирона Стефанова дати кількаденний курс провідникам таборів про ведення й відповідальність різних таборових діловодств. Плянування відбулося під проводом зв'язкових куренів, які й стали комадантами таборів. Були побоювання: Як самі „діти" зберуть гроші за оплати? Як закуплять харчі та інший виряд? Такі та багато інших питань неспокоїло „досвідчених" людей. Тому то з запертим духом станичний їхав на табір подивитися, чи „шафа грає". Незабаром проводи таборів попросили його до себе на оглядини. Виявилося, що таборові книги — кожного діловода — ведені точно й охайно, можна сказати навіть по-мистецьки. Таборовики, чергуючись, вели цікаво щоденну хроніку, вписували туди також свої таборові вірші, ілюстрували видання. Показали техніку плетення таборової відзначки, як також пасків.

В хлоп'ячому таборі прийняв нас інтендант табору у свойому магазині в атмосфері директора великої фабрики. Він з гордістю й почуттям ваги показував нам свою книгу, ведену точнісінько, кільки чого є, що коли видано. Довідалися, що в магазині в той час ще було вісімнадцять і пів ковбас.

Табір під шатрами, вік учасників 12 — 18 років. Юнаки і юначки варили самі на відкритих вогнях під проводом інтендантів, чергуючись по двоє на один день. Курінні табори є ще практичні тим, що мала кількість учасників краще зживається разом, самі практично сповняють всі таборові обов'язки, а виховникам є легше охопити і взяти відповідальність за учасників. Ціль цьогорічного табору була вишколити юнацтво в практичному пластуванні з табірництва, піонерки, куховарства, мандрівництва, навчити пісень, переробити деякі точки до пластових проб, зложити іспити вмілостей та познайомити юнацтво з довколишньою природою, відбуваючи прогульки в терен, здобути знання з картографії, гореляження. Загальна програма таборового дня: 8 год. вставання, прорух, миття, порядкування, перегляд чистоти, молитва й піднесення прапорів; снідання, зайняття в таборі або прогульки в терен, 7 год. вечеря, ватра, вечірня молитва, відчитання порядку на слідуючий день, зняття прапорів і молитва, підготовка до спання, а в 11-ій годині нічна тиша.

По двоє чергуються стійкові. Чого стережуть? Дівчата, щоби до табору не закралися хлопці, хлопці, щоби до табору не закрався ведмідь. І справді зчасом присвоївся був один ведмедик. Куховарські запахи з таборових кухонь мусіли дуже лоскотати йому ніздрі й він здалека походжав собі аж доки лісничий його не усунув. То дуже було засмутило пластунок, а дехто з них навіть тихенько пустив сльозу.

„Пластун повинується пл. законам і слухається пластової влади" каже один з трьох пластових обов'язків. Наказ на таборі був і кожний його розумів. „До шатер не можна брати їжі, бо ведмідь занюхає і прийде". Тут не було клопоту з непослухом. Та, якби так усі накази були такі зрозумілі! Наприклад, щодня в наказі пригадувалося, що таборовою мовою є лише українська мова, але чомусь то вже дещо тяжче було зрозуміти таборовикам. З мовою був клопіт, нема де правди діти. Треба би й батькам удома продовж цілого року прислухатися, чи їхні діти говорять українською мовою. Того треба консеквентно дотримуватись, що вдома говориться тільки по-українському.

(закінчення на 8 стор.)

Святоюріївська рідна школа . . .

(закінчення з 6 стор.)

брицька Ірина, Ковальчук Володимир, Лібич Маруся, Родинюк Андрій, Снігурович Ірина, Соболевська Рожа, Стадник Марійка, Стадник Софійка, Шрам Тарас й Тарнавська Ірина були вирізнені поміж многими змагунами.

На окрему згадку заслуговують учні п'ятої і шостої кляси нашої рідної школи за жертву на „Народню фундацію ім. Тараса Шевченка" в Вінніпегу. Ось рядки з листа дирекції фундації: „Ми дуже радіємо гарним та гідним наслідування вчинком учнів 5 6 кляси святоюріївської рідної школи, як теж їхнім розумінням потреби збереження та розвитку української культури в Канаді, що є завданням саме Шевченківської фундації".

Жертви зложили: по $1.00 — К. Вокер, О. Горудько, П. Дерев'янка, М. Дашкевич, В. Ковальчук, Р. Колач, К. Кубрак, Л. Міндза, О. Павлюк, А. Родинюк, Н. Родинюк, І. Снігурович, Л. Шарабун, Р. Британ, І. Зінчук, Х. Петрущак, О. Пухир, М. Стадник, С. Стадник, І. Тарнавська та $5.00 — п-і С. Климкович. Разом $25.00.

Не на самохвальбу рідній школі пишу ці рядки, а щоб для майбутнього історика нашого поселення в Канаді занотувати тиху, але послідовну працю і учителів і учнів і співпрацю батьків, якою наша школа росте і розвивається. В місяці вересні, ось вже за недалекі два тижні, розпічнемо новий шкільний рік. Хай добрий Господь спомагає наших учителів своєю благодаттю, та наснажує до посиленої й так корисної праці. Хай благословить нашу дітвору та дасть їй щастя користати обильно з рідношкільного навчання, яке поведе її в життя підготованою до змагу за збереження української спільноти тут на вільному поселенні в Канаді.

о. В. Тарнавський

Богослуження

СЕРПЕНЬ

о. П. Шиндюк
9628 - 107 Ave., Grande Prairie
Ph.: 532-7017
20. — Ройс 10 год.; Норт Стар 3 попол.

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
19. — Глендон год. 10 р.
20. — Ст. Павль год. 10 р.
27. — Боннивил год. 10 р.
28. — Глендон год. 10 р.

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
19. — Параскевія 10
20. — Смокі Лейк 10
27. — Смокі Лейк 10
28. — Радвей 10 (храм)

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
20. — Чергіл год. 10.30
27. — Менлі год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
19. — Делф — Преображення Гдне.
20. нед — Восток св. Михаїла
27. — Лемонт
28. — Восток св. Михаїла — Успення М. Б.

о. Ол. Захарісевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
20. — Голден 8.30; Голден-фарми 10.30
27. — Голден 10.30 співана
28. Успіння П. Б. — Голден-фарми 10.30

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
19. — Річенд Парк 10 (храм)
20. — Бойл 9
27. — Проспериті 9 і Фрейнс 11
28. — Атабаска 10 (храм), Св. Причастя дітей

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Mytnam, Ph. 366-3896
20. — Моркемб 10; Бовелон 11.30
27. — Ллойдминистер 10

о. М. Мартинюк
12204 - 113 Ave., Edmonton
20. — Кемровз 9.00; Гей Лейкс 11.00
27. — Кемровз 9.00; Равид Гіл 11.00

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
20. — Редвотер год. 9.00; Вог (храм) 10.30
27. серпня — Редвотер год. 10.30

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
19. Преображення — Сокаль храм
20. — Снедден

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
19. — Менвіл 10 рано
20. — Іннісфрі-місто 10 рано
27. — Іннісфрі Х ренч 10 рано
28. — Іннісфрі XI ренч 10 рано

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
19. — Дервент — Вознесення 10.00. Спаса.
20. — Дервент 8.30; Верміліон 10.30
27. — Дервент 8.30; Нортерн Велі 10.30
28. — Енгел Лейк 10.00. Празник Успення

САСКАЧЕВАН

Арран — округа

19. Преображення Господнє — Пеллі год. 9.00 рано Служба Божа; Арран-місто год. 10.30 рано Співана Служба Божа; год. 7.30 попол. Вечірня
20. неділя — Арран-місто год. 9.00 рано Служба Божа; Арран-Весна 10.30 рано Співана Служба Божа; Арран-місто год. 7.30 попол. Вечірня
27. неділя — Арран-місто год. 9.00 рано Служба Божа; Вайт Бін год. 10.30 рано Співана Служба Божа; Арран-місто год. 7.30 попол. Вечірня

о. Б. Бачинський
822 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
20. — Норт Батлефорд
27. — Медовлейк
28. Усп. Пр. Діви — Витків

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165
19. Преображення Г.Н.І.Х. — Гамболт 8.00; Бруно 10.30
20. — Гамболт 9.00; Бруно-місто 11.00 (храм)
27. — Гамболт 9.00; Леніген 11.00
28. Успення М. Б. — Гамболт 8.00; Бруно 10.30

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
20. — Вакав 9; Борщів 11
28. Усп. МБ — Сит Дж. 10; Вакав 7.30 веч.

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

19 серпня, субота Преображення Господнє

20 серпня, неділя 12 по Сош. Дометія

27 серпня, неділя 13 по Сош. † Теодосія Печерського

28 серпня, понеділок Успення Пресв. Богородиці

Григоріянський календар:

27 серпня, неділя 14 по Сош. Пімена

29 серпня, вівторок Усікн. гол. Івана Хрестителя

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
В. М. СМОЛИК, управитель

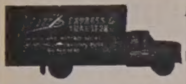

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

CARS & TRUCKS REPAIRED. Motor Tune-Up.
SALE OF TOP GRADE OIL, GAS, TIRES AND ACCESSORIES.
Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road, Edmonton, Alta. Ph.: 476-2212
Owner & manager: Merian STRASHOK

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

КВІТИ

Academy Flowers & Gifts
10752 - 124th Street Phone 452-3388
„СВІЖІ КВІТИ НА ВСЯКІ ТОРЖЕСТВА"
(На весілля та на похорони)
Іван та Стелла Козак

КУПУЄМО ЗУЖИТІ СТАЛЕВІ ЧАСТИНИ ТА МЕТАЛЕВІ ВІДЛИВИ
Maurice Shugarman
CANADIAN CONSOLIDATED SALVAGE
Yard Office: 9636 - 105 Ave., P. O. Box 156, EDMONTON

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Аве.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕРИСТИ

Drs. Kozak, Church, Craig and Hunter
OPTOMETRISTS
790 Avord Tower, 2002 Victoria Ave.
Regina — Sask.
Phones: LA- 3-6009 LA 2-4347 LA 2-6024

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

ЛІКАРІ ЕДМОНТОНУ

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone: Office 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор
носа і залози (glands).
від глухоти, недуг горла, дил. Tonsils, adenoids, сайнисис ниці і кормового проводу
1050 Professional Bldg.
10830 Jasper Ave., Edmonton
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

• **У великих повенях,** що навістили острови Філіпіни, згинуло 454 особи наслідком утоплення, захворіння на холеру та з рук грабіжників, що, користаючи з повені, грабили доми та вбивали людей.

• **В ЗДА випробовують** нову щіплянку проти інфлюенци („флу"), яка повинна бути успішна проти всіх родів цеї хвороби, що нею хворіє тепер дуже багато людей.

• **Нагальна буря з дощем,** градом та сильним вітром навістила минулого тижня південно-східню частину Квебеку. Вона порвала електричні та телефонічні проводи та знищила врожай на полях. Шкоду на полях обчисляють на п'ять мільйонів долярів.

Чепурні мешкання

в дуже спокійному, чистому високому житловому будинкові („гайрайз").
Знижка при винаймі з різними додатками.

Українське керівництво.

9930 - 113 Ст. Едмонтон
Тел.: 482-1774

ХІРОПРАКТОР

Д-Р ВІКТОР БАЙРАК
(хіропрактор)
Dr. V. A. Bayrock
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ХРЕБТА, КОСТЕЙ І НЕРВОВИХ НЕДУГ, ЩО ЧАСТО СПРИЧИНЯЮТЬ БОЛІ В ЦІЛІМ ТІЛІ ТА ГОЛОВІ
9617 - 111th Ave., Edmonton, Alta.
X-Ray ТЕЛ.: офісу 422-7656
дому 479-3480

Українсько-французький концерт

Спільний французько-український концерт відбудеться в ювілейній авдиторії в год. 8:30 вечером, в неділю, 23-го серпня.

УКСОР, це група французьких та українських студентів яка одержала фінансову піддержку від уряду і подорожуватиме по через всі важливі міста Канади. Група французів „Les Sortileges", то відома група народних танців з Монреалу й українська група танцюристів, співаків та бандуристів за ініціятивою організації СУМК-у влаштує спільний добірний концерт.

Не пропустіть цього надзвичайного концерту; ще досі ніколи не було в Едмонтоні концерту, влаштованого спільно французами та українцями.

За дальшими інформаціями телефонуйте на число 433-5045. Квитки продаються по $2.00 й $3.00. Їх можна набути в Mike's Ticket Office на Jasper Ave і 101 St.

(огол.)

Табір пластового юнацтва

(Закінчення з стор. 7)

Бо де ж інше будуть вони вживати рідної мови? То є справа всіх нас: батьків, рідних шкіл, організацій.

Таборовики чергувалися в кухні, були черговим дня і хорунжим, й так практично втягалися в таборове життя. В таборі юначок найбільш популярним було бути черговим в кухні, зокрема для найменших. Над великим баняком замріялась Софійка й дерев'яна ложка, якою вона гонить в баняку напевно вже великий корабель на морі. Жаль будити її з мрій, але баняк треба помити. „Богданчику ,принеси дров"! І пішов Богданчик, але хиба можна пам'ятати про дрова, як вздовж потічка так багато ріжних комашок і метеликів і Бог-зна чого. Хлоп'ячий інтендант дуже діловий. Все робиться з розмахом, на час і подостатком. „Андрію", каже О. С., „не давай хлопцям „ репети" (другий раз) молока на снідання, доки собі не візьмеш", „Нічого, буду їсти суху кукурудзянку, як не стане". І їв! В дбайливості за других то може й смакувало. І так в спільному гурті на таборі була нагода пізнати кращого себе. Була також і товариськість. Хлопці з охотою рубали дівчатам дрова, а дівчата доброзичливо мінялися з ними харчами. Таборовики здали іспити вмілости з куховарства, піонерки, мандрівництва й табірництва. Крім гутірок з практичного пластування були гутірки про Пласт в різних країнах світу, про пластове гасло на 1972 р., Пласт в Едмонтоні, пластову поставу й поведінку в таборі, курінні табори, і т.п.

Таборовики відбули кілька прогульок, з того хлопці дводенну до Цибулиного озера. Хлопці будували міст. Хлопці і дівчата зустрічалися з індіянами й їздили на конях та вправляли спорт, робили впоряд. Дівчата виконували ручні роботи й навчились шнурково - ткацького мистецтва від інструкторок Катрусі Урбан і Дарки Порохівник і тим способом поробили собі таборові відзнаки й паски. Таборову відзнаку для хлопців — тушем на дереві — гуцул з трембітою на тлі смереки — зробив юнак Михайло Саварин.

Вечорами були ватри, на яких таборовики давали волю своїй фантазії й гуморові в скечах і піснях. Одна з них була присвячена 60-річчю Пласту. На ній станичний Петро Саварин розказав таборовикам про важніші події в історії Пласту. Він також згадав про 30-річчя УПА та її провідника пластуна генерала Тараса Чупринку. Табір відбувався щасливо, всі повернулися домів здорові й задоволені. Юнацтво попробувало власних сил і то їм до великої міри вдалося, тому табір можна вважати й успішним. За підготову табору і сповнення своїх обов'язків на таборі булава хлоп'ячого і дівочого таборів дістала відзначення.

—o—

• **12 духоборів засуджено** на 4 місяці тюрми за те, що вони не хотіли одягнутися на поліційний суд у Гренд Форкс, Бр.К. Їх перевезла поліція неодягнених на суд, який відбувся в поліційному гереджі при виключенні публіки, бо духобори відмовилися одягнутися.

Canadian Denture Clinic
Certified Dental Mechanic
109 Baltzan Building
10156 - 101 Street
EDMONTON, Alberta
Phone: 422-8639
(гарантований дентистичний механік)

NOTICE FOR CHANGE OF NAME

CANADA
PROVINCE OF ALBERTA

Notice is hereby given that I, Lee Hamilton otherwise known as Lee Albright of 10402 - 144 St., Edmonton in the Province of Alberta, driver intend to make application to the Director of Vital Statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970, for change of name as follows:

1. For a change of my name o Lee Albright.

Lee Hamilton
Signature of applicant — legal name in full.
Lee Albright
If known by a name other than legal name please sign also in that name.

MEATS TO GRILL!

SAFEWAY

It's great fun and great eating when you gather your family and friends around for a barbecue feast! Especially when you use the fine meats from Safeway. We've a fine selection at special low prices right now. Come choose your favorites to sizzle on the grill!

SAFEWAY
CANADA SAFEWAY LIMITED